

چې داژاري زه ژاړم

ليکوال

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSODR.COM

Ketabton.com

«چې دا ژاري زه ژاړم»

په دې وروستۍ تيو کې
دلنډو کيسو د ژباړلو او ليکلو بازار يوڅه تود شوی. ځنې
ليکوالان دخپل ژوند تجربې او هغه پيښې چې يا دوی
ورسره پخپله مخ شوي وي او يا هم له نورو يې اوريدلي وي
د قلم په ژبه تر نورو رسوي يوشمېر نور ليکوال چې
بياد نورو ژبو سره بلل د تيالري
بياد نورو ژبو د ليکوالو فکر پخپلو الفاظو کې کې تر نورو
رسوي. چې دواړه چارې پخپل ځای دي او ژبې د بډاينې
لپاره د پام وړ او اړين دي.

محبوب هم يو ځوان ليکوال، شاعر او د دې ترڅنگ يو ښه
ژورنالېست دی چې ذهن او قلم يې هيڅ کله هم سترپانه
مومي. محبوب سره له دې چې ډېر کم وخت کيږي چې
د شعر او ادب ډگر ته يې مخه کړي خو په ډېر کم وخت يې له
خپل عمر نه يوڅه ډير کار کړی. هغه که دراه يو په برخه کې
د خپرونو جوړول او وړاندې کول وي، او يا هم
د شعر او نثر د ليکلو په برخه کې وي.

اوس به راشم دمحبوب دلندو کيسو ټولگې ته چې نوم يې «چې دا ژاپي زه ژاړم» دی. په دغه ټولگه کې ښاغلي محبوب ۱۳ کيسې تربيلابيلو عنوانورا اخستي چې د ټولو کيسو نومونه يې ډير ساده او اشنادي د کيسو دوړاندې کولو ژبه يې روانه او عام فهمه ده. زياتره کيسې دده دخپل ژوند تجربې دي چې دی پخپله د ژوند په مختلفو مرحلو کې ورسره مخ شوی او دده په ذهن کې يې خای نيولی او دی يې دې ته مجبوره کړی چې ترخودخپل زړه خبرې چې تر ډيره وخته به يواځې له ده سره ول ديوي کيسې په شکل ترنو ورسوي او دخپل زړه درد له نورو سره شريک کړي.

انسان هيڅ کله هم په يو حال نه پاتې کيږي بلکه دوخت اوزمان په بدليدو سره په هرانسان کې د پام وړو تغيرات راځي او بيا په ځانگړې توگه يوليکوال او شاعر چې شعراو نثري ورځ تربلې پښيږي، رنگ او خوند يې زياتيږي. ددې خبرې نه مې موخه دمحبوب صيب ليکوالي او دده لنډو کيسو لومړۍ ټولگه ده.

داد محبوب صیب لومړۍ تجربه ده ممکن ځنې
نیمګړتیاوې به هم ولري. خو بیا هم تر ډیره محبوب صیب
پخپله لومړۍ تجربه کې بریالی دی اوزه په دې هیله یم
دا کیسې به حتما ستاسې د پام وړ وي او په ډیر مینه به یې
تاسې لولی.

په پای کې محبوب صیب ته دده د کتاب مبارکي وایم او په
راتلونکي کې ده ته لار بریالیتوب غواړم، قلم دې تاند او په
عمر دې برکت وي.

محمد واصل وصال

کابل وزیر اکبر خان مېنه

داراکوزیا راډیو

نوی پل دې نېکمرغه

دتېرو خو کلونو په اوږدو کې مو دهېواد زیاتره
لیکوالو داگیله بنسوده او په دې فکرمن وو چې په پښتو
ادب کې دشعر لیکل مخ په وده دي خو نثر ته څوک پام نه
کوي او په دې برخه کې څوک هڅه نه کوي خو له نیکمرغه
له خو تېرو کلونو راوړوسته کله چې مو په هېواد کې یو
سیاسي بدلون راغی چې دغه بهیر دیو شمېر زیاتو غږیزو
، انځوریزو او چاپیزو رسنیو له خوا ورته چټکتیا ورکړل
شوه چې د چاپیزو رسنیو او چاپونو په ترڅ کې مو ځوانو
او پخوانو لیکوالو ډېرې پنځونې او ترڅنګ یې دا تریوه
بریده دا ادب دوه یم زېرمتون یانې څېړنې ته هم لږ ډېر کار
شوي خوددې پرځې په پرتله مو پنځونکي پرځه ډېر بډایه
شوی ده چې نه یوازې لنډې کیسې وپنځېدې بلکې تر ډېره
ناولونه او رومانونه هم ولیکل شو او ددې ترڅنګ دشعر
لیکلو بهیر هم مخ په وده دی او که په لنډه ډول ووايو دواړه
بڼه په سیالۍ کې دي . په هر ډول زه په دې نور څه نه وایم
راځم دې ته چې په هغه وخت چې زه ، خوګیانی صاحب
، وصال صاحب ، محبوب صاحب او نور ګڼو دوستانو په

یوځای او په یوه رادیو کې په دنده بوخت وونو هریوه به
هڅه کوله چې ښه خپرونه رامنځ ته کړي او ښه یې وچلوي
خو ددې تر څنګ په دې هڅه کې هم وو چې هریو یوڅه
ولیکي او یوڅه په لیکلو تور کړي چې په دې هڅه کې موږ
تر ډېره بریالي شو چې ښه بیلګه یې دمحبوب جان دغه
دکیسو ټولګه (چې دا ژاري زه ژاړم) ده. ده ته ددې ټولګې
دچمتو کولو له امله وار دمخه ورته مبارکي وایم او دده
دنور پنځونو په تمه. خو خبره دلته پای ته نه رسوم او دده په
دغه کیسو په اړه به یې لومړۍ ښه اړخونه او بیا به یې په یو
څه ستونزو وغږېږم دده کیسې تر ډېره بریده زړه
راښکونکي دي، پراګرافونه یې لنډ او له معنا نه ډک دي
په لوستلو کې رواني لري او دولسي وګړو له ورځنۍ
لهجې سره سمې دي، زیاتره عنوانونه یې په زړه پورې او
له تلو سې سره مل دي، په دې توګه کیسې یې په اوږدوالي
کې له کیسه لیکنې لارو چارو سره سمې دي، او په تېره
عنوانونه یې په ټولنیزو ستونزو راڅرخي لکه دغه
عنوانونه یې: دمور په ارمان، بوټی په ډنډر کې، چې

داژاري زه ژارم ،سوي ډوډي ،دټوپک مشغولا او داسې نور....

خوددې تر څنگ ځنې نيمگړتياوې هم شته البته زما په خپل نظر ددې ټولگې پراگرافونو په لوستلو کې يو څه ستونزه شته چې دغه ستونزه په کې ځينو نا پښتو کلمو رامنځ ته کړې او همدارنگه دزياترو کيسو پای يې په تلوسې سره پای ته نه ده رسېدلې حال دا چې د کيسې ليکلو يو اصل هم دا دی چې بايد خبره په پوره توگه پای ته نه وي رسېدلې او په داسې توگه يې پای موندلې وي چې لوستونکي ورته په تلوسه کې پاتې شي او په اړه يې راز راز فکرونه وکړي.

خبر په هر ډول خودبناغلي محبوب کيسې په ټولنيزو ستونزو راڅرخي او په زړه پورې والی يې هم په دغه کې دی. دده کيسې لوستل ماته ډېر خوند راکوي او خوند يې راته په ډېرېرې چې ټولنيزو ستونزو څرک په کې په زياته اندازه راغلی په دې تمه چې لوستونکي يې ولولي او دورځني ژوند په چارو کې ترې گټه واخلي او بناغلي محبوب ته ددې په خبر دنورو پنځونو هيله کوم قلم يې

تاند او نېکمرغه ژوند ورته غواړم. او ورته د پښتو ادب په
ډگر کې دا لومړنی پل نیکمرغه غواړم او مبارکي یې له
امله ده او دده کورنۍ ته وایم. او هیله من یم چې دده په څېر
نور ځوانان هم په دغه ډول د پښتو بڼې زرغون او تاند کړي
په همدې تمه.

ضیا الرحمن حبیب سپین غر
د کونړ ملي راډیو تلوېزون انگرې
15-1-1390 لمريز لېږديز

د مورپه ارمان

سهار وو د چای له څښلو نه وروسته مې پریکړه وکړه چې
خپل دوکان ته به ځان رسوم ځکه پوره درې ورځې مې په
کور کې تېرې کړې وې، زما دوکان په جم بازار کې، او کور
مو په ننگرهار کې وو، له خدای (ج) پامانۍ څخه وروسته
د سړک په لور روان شوم زمونږ کور له سړک څخه یو څه
لرې وو، د سهار اته بجې به وې چې سړک ته ورسیدم، په

موټر کې کیناستم دا چې په هغه وخت کې د تورخم دروازه
هم بنده وه او چانه شوه کولای چې لاړ شي نو اکثره خلک
به په خټوبي کنډو تله زه هم د خټوبي په لور روان شوم.
د خټوبي غریو خړ پر غرو د دوږو او گردونو څخه یې بل
څه نه لرل یواځې دوږې او گردونه په کې ښه پریمانه وو، په
موټر کې کیناستم او د خټوبي د غره په لورې مولاړه
لنډوله.

د غرمې یو لس بجو ته به ایله یو څو دقیقې پاتې وې، موټر
کې مې سترگې هم یو څه سره ورغلې وې، چې د فلینګ
کوچ کلینر د کوزیدو غږ وکړ، ډیره سخته گرمي وه لمر
خپلې شغلې په پوره تیزی سره په مخکه لږولې وې، د
موټرو د تم ځای سره یوه د لوبڼو ګوډله هم موجوده وه چې
دوه غټې غټې چاټۍ ګانې په کې ایښې وې، دوه تنکې
ځوانان ورسره هم ناست وو، چې د یوه ګلاس په سربه یې
دوه روپۍ اخیستې ما هم اوبه وڅښلې روان شوم د پښوله
لږ مزله وروسته د غره بیخ ته ورسیدم غره څوکې په لورمې
حرکت پیل کړ.

دلته زه يواځې نه وم بلکې سلگونو څه چې په زرگونو خلکو مې ملتيا کوله، د ماشومانو شور جوړ وو، چا ژړل او چا خندل څوک غره ته خوشحاله وو او څوک خفه، د لوی غره نه مخکې يو وړو کې غروو هغه خلکو چې مخکې يې دا ځای نه وو ليدلې او نه هم په دغه لاره تللي وو هغو ډير خوشحاله وو، دوی په دې فکر کې وو چې بس همدا وړو کې غردې او بس اخوا پاکستان دې. گرمۍ خوله لگولې وه ډير زيات گردونه وو اکثره بښې او ماشون به چې سترې شوه نو په غره کې به دمې دپاره ناست وو، په ځان به يې د ځادرونو سيوري کړي وو، د ټولو د خولې يو غږ واته چې ډيره گرمي ده يا الله (ج) باران وکړې... له الله (ج) څخه به يې د مرستې غوښتنه کوله، سمه د محشر ورځ وه، د هڅ چا يو بل ته پام نه وو هر څوک په خپلو خولو کې ډوب وو، هر چا کوبښ کاه چې ځان ځای ته ورسوي، ځينو ځينو خو به کومې گندې چې نور به يې سترې کړې وو په غره کې پريښودې تر څو په اسودگۍ سره وڅيژي، خو بيا هم په دغه غره يواځې ځان پورته کول څه اسان کار نه وو.

زه هم د دغو خلکو ملگری وم له ماسره کومه گنډه هم نه وه، زه ډیر په اسانۍ سره ختم ځکه که به سترې شوم نویو ډډې ته به کیناستم او چې دمه به مې وکړه نوروان به شوم، خو مگر هغو خلکو ته بیا مشکل ډیر زیات وو کومو سره چې بښځې او ماشوم وو هغوي ډیر په تکلیف وو، په دمو دمو ختل زه جره انسان وم د ټولو دمخه د وړې غونډۍ سر ته وختم.

یو ډډې ته کیناستم له پاسه مې لارې ته کتل یوه توره لیکه جوړه وه، تا به ویل لکه ښامار چې تږی وي او د غر سر ته د اوبو په تلاش په ډیرې چابکۍ راروان وي خو کله کله به د دغه ښار مار تنه گډه وډه شوه او کله کله به بیا یوه توره لیکه جوړه شوه.

زه د همدغه وړو کي غره په سر ناست وم او د بل لوی غره د ختو په اړه مې فکر کاوه، چې ژړا مې تر غوږو شوه. د ژړا د اواز سره سره مې یو څه ښکار هم تر غوږو شو خو خیر زه یې په کیسه کې نه شوم، لږ وروسته مې یو ځل بیا هاغه معصومه ژړا او یو غږ چې داخل پرې یو څه پوی شوم

چې ويل يې که په مزدورۍ کوم کس پيدا کيږي مزدوري به ورکړو خو چې دا بلا خو يوسي .

او ورسره مې يو بل غږ هم تر غوږو شو چې په تونده لهجه ورته ووايي: دا دې خه د پلار کور نه دی چې څوک په مزدورۍ پيدا کړې دلته خلک ځان پورې حيران دي او ته د مزدورۍ خبرې کوي.

کله مې چې شاته پام شو ما په لومړي ځل د داسې پيغلو په مخ او بڼکې وليدې، زما په گمان په ټول عمر کې به يې هم ژرلي نه وي، د دوي مثال د يوه داسې سوالگر په څير وو چې په ډک بازار کې ناست وي خو مگر څوک کوم خيرات ورته نه ورکوي، د چا وس هم ورسره نه کيږي چې خيرات ورکړي او د نا اميدۍ سترگې يو خوا بل خوا اړوي، او بيا هم په دې تمه وي چې يو څوک به راشي، په دغه ځای کې مې په درېو پيغلو او يوې پخې بڼې سترگې ولگيدې.

د دوي له خوا ما ته يوې ماشومې رامنډه کړه يوه کلکه غاړه يې را کړه، داسې را غاړېوته ته به وايي چې ما چيرې مخکې ليدلې وي، له ځانه سره مې وويل لکه چې دې بڼځو پويه کړې، اوس به راڅخه مرسته غواړي، بڼځو رانه

راڼه مات ته کتل او مال له ماشومې سره ځان مشغول کړ،
ماشومه به تقريباً د پنځو کاله وه.

په وره ژبه يې وويل: کاکا څو ما هم بې له دې چې څه ووايم
روان شوم ماشومه مې په غيږ کې ونيوله، زه ځکه بې له
کومې خبرې څخه روان شوم ما فکر کاوه هسې نه چې دا
بنځې کوم پيټې راپه شا نه کړي.

د دويم غره د څوکې په طرف مې مزل شروع کړ، بنځو هم
ماته څه ونه وويي، خو زه هم تلم او په لاره مې له ماشومې
سره خبرې کولې په تلو تلو کې د ماشومې له خبرو څخه
داسې وپوهيدم چې د هغې نوم اسماء دی دغه درې واړه
انجونې يې ترور گانې دي او زړه بنځه يې نيا ده، د دوي
کور په پيښور کې دی.

د اسما خبرې ډيرې خوږې وې، په خبرو خبرو کې د غره
نيمايي ته رسيدلې وم، له ځانه سره مې فکر وکړ، چې
پردې انجلې دې روانه کړې هسې نه چې کومه ستونزه
درته پېښه نه شي د غره يو گټ ته د دمي لپاره کيناستو.

له اوږده ځنډه وروسته بنځې راوړسېدې زه په دې فکر کې
وم چې له دوي سره به کومه گنډه وي ځکه يې ورته ژړل خو

چې کله هغوی راغلي له ځانه سره يې هڅ هم نه لرل يواځې
يو د جامو بېک وو چې هغه هم زړې بنځې په سر کړې وو
بنځې هم زما خواته راغلي، کيناستې او په دو عاوو يې
خپلې خبرې پيل کړې.

الله (ج) دې له تاسره ډير ښه وکړي خدای (ج) دې هر ارمان
پوره کړه پيغلو انجونو هم له مانه کوم ستر ونکړه، په گمان
مې چې ډيرې سترې وې ځان ته يې هم فکر نه وو، بنځې
ووېې: ځويه يوه مياشت کيږي چې واده ته راغلي يو او لاره
راباندې بنده شوې، کور مو هم په حاجې کېمپ کې
دی، اخر تنگ شو نو ځکه مو دغه غر ته زړه ښه کړ، خو که
مونږ داسې خبر وو چې دا دومره لوړ غردی نو يو کال به
نور هم پاتې وو خو په دې غره نه راتلو څه وکړو اوس
راغلي يو...

په خپل تور ټيکري يې خپلې خولې وچې کړې او يو اوږده
سah يې واخيسته، بيا يې په خبرو شروع وکړه.
دې جنکو هم دا ماشوم نه شوه وړلې، دا ښه وو ځويه! چې
ته راغلي.

د ښځې له خولې مې چې د ځوي نوم واوریده نو په زړه کې
مې یو خوږ درد راپورته شو، یو داسې درد چې زه یې اوس
د بیان وس نه لرم او زما په قلم کې هم دومره زور نشته چې
ویې لیکم، د دې ښځې په خبرو کې یو بیل رنگه قوي
ځواک نغښتې وو چې زه یې د ځان لوري ته کش کولم، د
دغې ښځې په سترگو کې د مورنۍ مینې تجلا له ورايه
ښکاریده، ماد خپلې مور مینه نه وه لیدلې، زما مور هغه
وخت له دې فاني دنیا نه سترگې پټې کړې وې کله چې زه
پېدا شوم، ما ته چا هم په داسې مینه د ځوی نوم نه وو
اخیستی، ما هم تر اوسه چاته د مور نوم نه وو اخیستی
خو چې ولې مې ورته د مور لفظ له خولې اوت...

له ښه ساعت دمې وروسته چې ښه مو معارفه سره وشو
روان شو زه د ټول نه مخکې وم، اسماء زما په غیږ کې وه
،ټول چپه خوله روان وو، خو زه نه پوهیدم چې ولې زما زړه
غواړي چې له دې زړې ښځې سره خبرې وکړم زما زړه بې
واره ټوپونه وهل او همدا یې غوښتل چې د دې ښځې له
خولې یو ځل بیا د ځوي لفظ واورم...

زما زړه طاقت نه کاوه، بیا مې هم خبرې ورسره شروع کړې
ډیرې خبرې مې ورسره وکړې، زه په دې وپوهیدم چې دغه
ښځه درې لورګانې، یوځوی لري، میره یې پخوا په انقلاب
کې مړ شوی، اصلاً د پغمان اوسیدونکې دي، په خپلو
خبرو کې یې دا هم وویل چې ځوی یې ځکه افغانستان ته
نه راځي چې تر بوران یې ورباندې زور وردي، له ډیرې
اوږدې مرکې څخه وروسته د غره بیخ ته ورسېدو، ما خو
هڅ کله هم د خپلې مور مینه نه وه لیدلې خو د دغې ښځې
خبرو ماته د مورد مینې ارمان راوست، او په خپل زړه کې
مې د اسمانونو له مالګه ګیله کوله چې ولې دې زه له دغه
خوږ نعمت څخه بې برخې کړی یم، ماته دا ښځه کټ مټ د
خپلې مور په څیر ښکاره شوه، حال دا چې ما خپله مور نه
وه لیدلې خو ما فکر کاوه چې همدا زما مور ده.

د غره په بیخ کې څو ډاډ سني ولاړې وې، ډریورانو یې
چغې وهلې.

علي مسجد ته!

علي مسجد ته!

کیناستو، لږه دمه مو جوړه کړه، یو سوچ چې زه یې ډیر زورولم هغې هڅه په دمې پوی نه کړم. ماسره په جب کې نهه سوه روپۍ وې، له ځانه سره مې فکر وکړ که چیرې له دې ښځو سره ځې د علي مسجد پورې کرایه درې سوه کلد اړې ده نو د پنځو کسانو یو نیم زر روپۍ شوې، له ماسره نهه سوه روپۍ دي، دا هم راته بې غیرتي ښکاره شوه چې بیا هلته هغوي ته وایم چې پیسې راکړئ.

نوله ځانه سره مې وویل چې دوي ته به څه بانه وکړم چې زه همدلته پاتې کیږم په موټر کې به یې کینوم، زه به بیا وروسته لاړ شم.

همداسې مې وکړل، ښځې ته مې وویل چې تاسې لاړ شئ او زه پاتې کیږم ښځه ډیره هوښیاره وه لکه هغه چې له مخکې نه په ما پویه وي ماته یې وویل: گوره ځویه که د پېسو یا کومه بله خبره وي نو ماته یې ووايه هڅه پروا نه کوي، خو ما ټینګار وکړ چې داسې هڅه کومه خبره نشته خو زه اوس نه ځم زه یو ملګري ته انتظار یم کله چې هغه راشي نو بیا ځم.

بنځې مې په موټر کې کينولې خو ځله راته زړه وويل چې
صفا ورته ووايه چې زما سره پيسې کمې دي ، دا خبره هم
راته يوه بي غيرتي ښکاره شوه د کور پته مې ترې
واخسته ، ورته مې وويل چې حتماً به يوه ورځ درځم .
موټر روان شو ، داسې احساس مې کاوه لکه له مانه چې
زما روح وړي ، لکه د يوه بې وسه انسان په څير ولاړوم او
له لاسه مې هڅ هم نه کيده .

روح مې په بدن کې په لږزا شو ، زړه مې بې واره ټکانونه
کول ، هڅ نه پوهيدم چې ولې په دې لاروۍ پسې زما زړه
خوږيږي ...

له ښې ډيرې مودې وروسته زه په يوه بل موټر کې سپور
شوم ، موټر د غرونو په منځ کې لاره لنډوله خو زه هڅ نه
پوهيدم گنگس وم هڅ مې هم نه اوريدل لکه يو ويريدلې
ماشوم ، نه پوهيدم چې موټر به څومره مزل کړی وو خو د
موټر بريک او د خلکو شور ماشور راپه خود کړم ، کله چې
له موټره کوز شوم ، نو له خلکو مې واورېدل چې له گړنگه
لاندي يو موټر پرېوتی او ټوله امله يې وژل شوې يواځې يو
ماشوم بچ دی ، په سر کې مې يو ډز وشو نور پوی نه شوم

خو یوه چغه مې له خولې ووته او په ژړا ژړا مې منلې
شروع کړې، ځان مې لاندې موټر ته ورساوه، په اول قدم
کې مې په هماغه چا سترگې ولگېدې چې په لومړي ځل
یې ما ته د مور مینه راکړې وه، خو مگر ما ورسره ډیره غټه
جفا وکړه، کاش چې زه هم له دې سره په همدې موټر کې
واى چې زه هم مړ واى.

زه له ورکتوبه بد قسمته وم اول مې خپله مور مړه شوه په
هغه وخت کې خو په دې بد بخته دنیا پاتې شوم، خو چې
کله بیا د مورد مینې خبر شوم، ډیر ژر مې دا دنیا ږنگه
شوه.

او هغه څوک چې زه یې له دې مینې خبر کړم ډیر ژر له مانه
ولاړه، زه یې یواځې پرینوم ما په ټول عمر کې د مور مینه
نه وه لیدلې یواځې یو څو شېبې وې هغه هم د خوب کاته
وو خو زه به اوس په ټول ژوند کې د مور ارمان کوم.

۱۳۸۹ د لوه ۱۵

بتي کوټ

اووم ټولگی

لمر جگ ولاړو، له کړکۍ یې خپلې شغلې کوټې ته په
سرعت سره دننه کولې د لمر ځلانده شغلو یې د تورو زلفو
سره لوبې کولې له نېه ساعت وروسته یې د سترگو د
برینبیدو حس یې وکړ، په اړخ د اوښتو سره یې د لمر
مستو شغلو سترگې بیا و برینبولې راوینښه شوه.

له وینبیدو سره یې سم له خولې یو چغه ووته.
وپی خدایه! ما پوره کړې لکه چې گلاب خان بیا به چایو
تللې.

یو سوړ اسویلی یې وکړ، شین زوړ ټیکري یې په سر راسم
کړو، د ټیکري، په سر کولو نه وروسته یې ناکهانه له خولې
ووته یا الله خیر کې (کړې) له لږ سوچ څخه وروسته په خندا
شوه، نېه اوس پوهه شوم دا خبره ده.

اوتره له ځايه پورته شوه په کوټه کې يې تېز قدمونه
واخيستل ژر ژر د ځای په خوندې کولو لگيا شوه کله يې
چې بيسترې او نور کالي ټول کړل نو تصميم يې ونيو چې
د خپلې خور کره به ځي د خور کور يې يو څه له کلي لرې
وو، خو بيا لکه د ليونو په څير ژر له خپل تصميمه
واوښته، د کور په کار لگيا شوه.

نن بسانه نه پوهيده چې ولې هم خوشحاله ده او هم خفه په
چلاکۍ يې د کور کارونه کول خو په ځان نه پوهيده چې
ولې داسې ده.

نن يې د سهار چايو ته هم زړه نه کيده په کور کې يې کار
کاوه کله به انگړ ته او کله به په يوه منډه کوټې ته
ننوته، زړه يې بې واره ټوپونه وهل کله به يې د خوشحالي
احساس کاوه او کله به يې د خفگان.

لمر بڼه گرم شوی وو خلک ورته نه شوه ټينگيدای خو مگر
بسانه په هغه تاوده لمر کې لگيا وه او کور يې جارو کاوه
، داسې ورته ښکاريده لکه چې نن يې د کالونو کالونو
ارمانونه پوره کيږي خو په يو شېبه کې به داسې فکرونو
پسې واخيسته ته به وايي چې نن ورځ يې د ټول عمر

خواري اوبه وړي زړه نا زړه وه، غولۍ يې جارو کاو، لگيا
وه تقريباً نيمايي انگرې به يې جارو کړی وو چې له خولې يېا
د سهار په خير چغه ووته يا الله خير کړې...

نور يې نو زړه ټينگ نه شو، په بې واکو قدمونو د انګور
تاک خپرګي ته راغله، په هغه شکيدلي کټ کې کيناسته
چې د ميره د مرګه د مخه يې جوړ کړی وو دا داسې زوړ کټ
وو چې ديارلس خوارلس کاله پخوا جوړ شوی وو د بسانې
ميره پخوا په يوې مريضتيا مړ شوی وو اوس نو يوازې يو
ځوی يې لاره چې ګلاب نومیده چې اکثره د کلي هکانو به
ورته ګلابې، غټې سرې، پمن او داسې نور نومونه
اخيستل.

بسانې يو ځل بيا خپل تللي روحيات سره راجمع کړه، زړه
يې په دې کراره چې ګلاب خان ورته ويلی وو چې نن د
ابتدائي څخه فارغېږي، نور به متوسطې ته د کلي بازار ته
ځي، خو يو دم به لکه د ليونو غوندې په خبرو راغله نه
داسې نه شي کيداى کله به په زړه کې موسکى شوه، په
مغروړانه انداز به يې وخنډل او له خدا سره يوځای به يې

وويل، اوس به زه هم د کلي په بنځو کې سر لوړې ناسته
يم، وایم به چې گلاب خان په اووم ټولگي کې دی.
مخکې به چې کله، دې د کلي د بنځو په مخ کې د گلاب
خان د سبق یادونه وکړه، نو هغوي به ورته ویل چې ته خو
لاصبر وکړه هغه لا په سپر کې پوښی نه ده ویشلې او ته
وايې چې مکتب کې دې هغه خوارکی گوره چې د شپږم
صنف نه فارغیږي او که نه.

دې خبرې به بسانې ته سخت زور ورکاوه اکثره وخت چې به
چا ورته داسې خبرې وکړې نو د خوارکۍ بسانې سره به بل
څه نه وو بغیر د اوبښکو، بې ځوابه به شوه او په مخ به یې یو
سیل اوبښکې راماتې شوې.

له ډیره وخته په انتظار وه، په دې تمه ناسته وه چې گلاب
به راځي، د خپلې کامیابې زیری به ورکوي، بسانې په زړه
کې یې دا نذر هم منلې وو چې که چیرې گلاب کامیاب شي
نو په کور کې یې چې کومه غټه چرگه ده هغه به کلي د
جومات ملا امام ته ورکوي، بسانې ته نن بیخي کور خوند
نه ورکاوه، په خپره کې لره بره گرځیده خو ډیره پریشانه
بنکاریده تا به ویل روح ترې الوتي.

هغه د خپل زور ټيکري په گنډلو بوخته وه چې د دروازي
درزيې واورېده د کلي يو هلک په منډه راغی، بسانې ابی-
!

واه بسانې ابی- ! هله گلاب کامياب شو .

خه زما ځوی کامياب شو ؟!

بسانه له ډيري خونې نه په جامو کې نه ځايېده هلک يې
ټينگ ټينگ ټنگل کړ، له جيبه يې ورته يو شکيدلي پنځه
گون راووست وريې کړ، اوس نو بسانه په دې وپوهيده
چې سهار يې څو ځله د ټيکري پيڅکه سرته راتله هغه
همدا د گلاب د کاميابۍ زيری وو.

بسانه په ځان نه پوهيده نن يې د کلونو کلونو ارمان پوره
شوې وو خو بيا هم بسانې ته داسې بريښېده چې دا هرڅه
ابس دي، په منډه د کوره ووتله له لرې پټو سرته په
سرک، يو څو هلکان ټسکاره شوه چې ډير په تيزۍ سره
راوان وو، کله به يې منډه کړه، کله به يې په يو او بل د
کاغذنو بارانونه کول له منډو يې داسې څرگنديده چې
خوشحاله دي، بسانه په ډير تلوار سره د دروازي مخکې
ولاړه وه، چې اوس به يې گلاب خان ځوی راځي، په همدې

وخت کې یو دروند اواز راغی او له ورايه یوه شنه لوخړه
هم پورته شوه، هغه متل دې چې وایي (ویشتلې په زړه
بیداروي) بسانه له مخکې نه پویه وه چې د هیلو کورگې
یې وړان شو، ځای په ځای کیناسته له پنبو یې ساه وختله.
له لږ څنډه وروسته یې څو کسان ولیدل چې یو کټ یې د
دوی د کور په لور را روان کړی، او د بسانې په زړه کې د
اووم ټولگي ارمان پاتې شو.

۱۳۸۹ د لوه ۱۷

خپله کور

بوتی که ډنډر

نن شپه بيا په دفتر کې نوکړيوال وو، غوښتل يې چې نن کور ته ولاړ شي خو مگر بل يې داسې څوک ونه موندله چې د ده په ځای په دفتر کې نوکړيوالي وکړي، مخکې به کله کله ايمل د ده په ځای پاتې کيده خو نن ايمل هم کوم ضروري کار درلود، هغه هم له دې څخه د مخه کور ته تللې وو، د مجبورې ورځې نه په دفتر کې پاتې شو ډير زيات خفه وو په سوچونو کې ډوب وو چې څه وکړي.

خپل دفتر ته ننوت، د تېلفون غوږۍ يې راواخيسته د يو څو خبرو وروسته يې د تېلفون غوږۍ بيرته کېښوده، په فکرونو کې له دفتر نه په تيزو قدمونو ووت، ښه ساعت به نه وو تېر چې بيا لکه د ليوني په څير راننوت، ژر يې بيا د تېلفون غوږۍ راواخيسته، زنگ وواهه له يو څه خبرو نه يې وروسته بيا غوږۍ کيښوه روان شو.

بصير نن د نورو ورځو په څېر نه وو هم يې په څيره کې خوښي په څپو وه او هم يې له سترگو خفگان وريده، په کوچ کې اوږد اوږد وغځيده، د تلويزون ريموټ يې راوخيست، تنۍ يې کيکارله تلويزون روښانه شو په

تلویزون کې یوه ښکلې او زړه راښکونکې منظره وه چې ورسره د یوه هنرمندې جذابه خیره هم راښکاره شوه ډیره په زړه پورې سندره شروع وه سندره به لانه وه خلاصه چې بصیر بیا تنه کیکارله چينل يې بدل کړ، په یو بل چينل کې د یوه روغتون واټونه راښکاره شوه، دا یوه صیحي لیدنه وه د یو روغتون څخه چې ډیری چارواکي ورته راغلي وو

...

بصیر دا ځل دې ته ځیر شوله لږ وخت وروسته وپوهیده چې دا د ننگرهار صحت عامه ده لکه بصیر ته چې دې څیرونې ډیر خوند ورکړی وي، د تلویزون لور ته یې په ځیر ځیر کتل.

په تلویزون کې د ننگرهار د صحت عامې اړوند معلومات ورکول کیدل چې څومره بخشونه لري او نور...

بصیر په همدې ننداره وو چې یو دم یې په خیره کې بدلون راغی یو ځل بیا یې د تېر په څېر په سترگو کې د خفگان نښې نښانې راڅرگندې شوې په ډیرې خواشینۍ سره تلویزون ته ناست وو او څیرونه یې ننداره کوله، په تلویزون کې بصیر د زیرنټون څانګه ولیده چې ډیرې ښځې

او ماشومان پکې پراته وو ځينو بنځو خو به خپل مخونه پټ کړي وو خو مگر بعضويې ژير ژير مخونه چې د مريضۍ نښې په کې د ورايه څرگندې وې ښکاره وو کيدای شي چې په دوي کې د مريضۍ د وجې دا توان نه وو چې خپل مخونه پټ کړي او يا هم کومه بله وجه به ...

د بصير د واده ديارلس کاله کېده چې بچي يې نه وو بنځه يې هم په خپله خوښه کړې وه بنځه يې ناديه نومیده چې له د سره د پوهنتون په يوه ټولگي کې وه، د پوهنتون په دوران کې يې سره واده کړې وو، خو د بدمرغه چې د دوی کوم ماشوم نه وو، د خوشحالی خبره خو دا وه چې ډاکټر پس له ديارلسو کالو د دې زيری ورکړی وو چې ډير ژر به د يو ځوی يا لور خاوند شي خو په دې يې هم پوهولی وو چې کيدای شي ستا بنځه پکې خپل ژوند هم له لاسه ورکړي.

بصير به چې کله د خپل ماشوم پېدا کېدنه رايا د کړل نو په خير کې به يې يو ډول خوښي را پېدا شوه خو بيا به چې د ډاکټر خبرې ورپه ياد شوې چې ورته يې ويلې وو کيدای شي چې په دې کې ستا بنځه خپل ژوند هم له لاسه ورکړي، نو زړه به يې په سينه کې بې واره په درزا شو، له

ځانه سره به يې دا ويړه لرله چې هسې نه د گل سره ډنډر هم
مات شي، ځكه د بصير نايه به چې حده خوښه وه، ډير په مينه
يې ورسره واده كړې وو.

څو ځله د كورنۍ له خوا ورته ويل شوي وو چې بله ښځه به
درته و كړو خو د نه منله.

په دې شپو كې به بصير ډير په دفتر كې هم نه پاتې كېده
ځكه پوهېده چې په كور كې بغير له ده څخه څوك نه شته
يوه مور يې ده، هسې نه چې په ميرمن يې څه ونه شي.

د شپې لس بجې به وې چې د كټ خوا كې تېلفون په شرنگا
شو بصير ډير په بېړه راپاڅېده، د تېلفون غوږۍ يې پورته
كړه په تېلفون كې يې يو نا اشنا غږ واوريده د يو څو خبرو نه
وروسته يې په ځواب وركړ سمه ده درغلم.

په كاواكو گامونو له كوټې ووت د ډيرې ورخطايي نه يې
چوكيدار ته هم څه ونه ويل، په موټر سايكل سپور شو، تپه
تياره وه سترگه په سترگه سره څوك نه ښكاريدل، له لږ مزل
څخه وروسته له يو كوڅې ورپسې يو تور موټر راووت، په
ډير تېزۍ سره د ده پسې راوان وو بصير لږ څه تېز شو

موټرهم ورپسې گړندې شو، بلاخيره موټر د بصير مخته
ودريده.

دوه کسان چې مخونه يې پټ وو رانښکته شول په لاسو کې
يې ټوپکونه وو، بصير ته يې ونيول دا يې نور خبرو ته پرې
نه بنود، له ځانه سره يې په يوه نامعلومه خوا يوړو، له هغې
څخه دا دې شل کاله نور هم تېر شوه د بصير ځوی زلمی
دی، خو بصير بيا رانغی کوم فکر چې هغه له ځانه سره لاره
چې د گل سره ډنډر مات نه شي له هغه نه ډير سخت کار
وشو هغه دا چې د گل ټول بوتی له مينځه ولاړ.

۲۱_۱۳۸۹

کابل

چې دا ژاړي زه ژاړم

سهار شونن له سهاره وريځو خپلې وزرې خپرې کړې
وې د اسمان زړه هم ډک ډک کېده، خولا به ترې یو یا څو

خاڅکې د ځمکې په لور نه و وراتوی شوي ، چې په کوڅه کې یو شور ما شور شو ، یو داسې شور چې ما په خپله کوڅه کې په ټول عمر نه و و لیدلې ، هر چا سرونه څنډل ، ټول خلک داسې و و تابه ویل چې گونگیان وي یواځې سرونه یې څنډل پلار مې له لرې ولیده چې هغې هم سر څنډه ، د کور په لورې روان وو ، زه هم د پټیو په لور روان شوم ، ترڅو زه هم ځان پوه کړم ، له لرې مې په یوه دیره کې وکتل ، ډیر خلک راټول شوي ما هم خپل قدمونه یو څه گړندي کړه ورغلم د خلکو یوه دایره جوړه وه ، په مینځ کې یې یوه بڼه ناسته وه ، د بڼې په مخ کې یو ماشوم هم پروت وو ، ماشوم زما په فکر چې اوده وو خو...

بڼې ژړل ، ټول خلکو ته یې بڼې کولې داسې الفاظ یې د خولې را واته چې که هر څومره کلک زړی انسان هم وي نو یو ځل به یې د سترگو څخه یو څو خاڅکي لاره وکړي ، په هڅ چا کې هم د پوښتنې توان نه وو ، چې ترې کړی یې وای ، ټولو ټیټ سرونه اچولي وو یواځې د بڼې خبرو ته یې غوږ نیولی وو .

دا د انسانانو انصاف دی دا انسانان نه دي دا د ځناورو نه
هم بد تر دي...

زما زړه هم دغه وخت د زغم له پورې ولوېده زه هم د نورو په
څېر سلگو واخيستم، له سترگو مې بې واره اوښکې
را روانې شوې، اوښکې مې پاکې کړې، له ښځې نه مې
ويوښتل.

ترورې څه خبره ده؟

ښځه سلگو ونيوله داسې ډوبه شوه لکه ماشوم چې په ژړا
کې ډوب شي، ښه په زوره زوره يې وژپل په ژړا کې يې راته
ويل: که زه درته پوره خبره وکړم که زړه دې د غوښې وي نو
ته به هم دا هرڅه پرېږدې اوله ما سره به وژاړې او که ستا
زړه هم زما د خپلوانو اود هغه بد مرغه په څېروي، نو بيا مه
ژاړه، بيا ته هم د هغوي په څير ما پورې ملنډې ووهه، ما
پرېږده چې ښه په زوره زوره وژاړم چې دا يتيمه فضاء ماته
خپله ژړا راغبرگه کړي، چې په دې انگازو کې د خپل ژوند
ټوله کيسه تاسو ناترسه انسانانو ته وکړم، پرېږده چې زما
چغې ظالمان واوري چا چې زما ځوی زما په غيږه کې بې

پلاره کړې، او زما دا چغې هغه دوستان هم واورې چې د
اوبنکو پاکولو په ځای ماته د نیستی- پیغورونه راکوي...
گوره! زه یوه پښتنه یم ځان راته په ژړا ډېر بد ښکاري
خو زه نه ژاړم مانه دي ژړلي، تر اوسه خو نور راکې د ژړا
ځای ونه شو او خپله د دې ناترسه انسانانو په وړاندې یې
خبرې پیل کړې، د داسې بې غیرته او بې پښتو انسانانو نه
زما ژړا پرده نه کوي، او زما دا اوبنکې ستر ماتوي، په
خپل سر زما له سترگو روانې دي... ژړا

خدای (ج) شته چې خپله مې هم د سترگو څخه د اوبنکو
سیلاب راروان وو ما هم نه شو کولای چې خپله ژړا او
سلگۍ کنټرول کړم، دا خپل ځان راته د دې ښځې په منځ کې
یو مجرم ښکاره شو زما د وجدان قاضي همدا یوه پرېکړه
وار په وار اوروله چې ته مجرم یې او دا مې هم ومنله چې
مونږ ټول مسولیت لرو، ټولو خلکو حیران حیران کتل، په
هڅ چا کې د خوځیدو طاقت هم نه وو د ټولو په اننگو د
سپینو اوبنکو سیلاب رامات وو ټولو ژړل.

کله چې ښځې د خوا او شا خلکو دا بې واره او ښکې
وليدې نو يقين يې راغی چې زما په غم زما غوندې
وژيدل نو خپله کيسه يې داسې پيل کړه.

ويل يې نه زه لیونی يم او نه بل څه... ژړا
اول خو له دې ماشوم نه په تنگ ووم چې له مانه يې ډوډی
غوښته او بيا د کور هغه بدمرغه مالک راغی، ما نه يې د
کور کرایه غوښته له ماسره د خوراک څه نه وو چې مو
خوړلې وی، نو کرایه به مې د کومه کړې وای خومره زاري
چې وه هغه مې ورته وکړه خو چې کله د هغې بدو ارادو نه
خبره شوم چې ما ته يې ويل چې که پېسې نه وي نو ما
خوشحاله کړه... ژړا

بيخي د ژوند نه مې زړه تور شو، د کوره راو وتم کور مې
ورته پرېښود د ژمي یخه شپه مې په دې دېره کې تېره
کړه، دې ماشومې له مانه په وړه ژبه ډوډی غوښتله ترڅو
پورې چې راکې شيدې وې ورمې کړې نور نو ما کې هم
شيدې نه وې او زه هم وږې شوې وم ډير کوښښ مې وکړ
خو هېڅ ونه شوه، نو دا د ويا لې بوتې مې راوخيسته، په

خپله مې هم و خوړل او دې ماشومې ته مې هم ورکړه ما وی
چې یو څه به قرار شي، خوزه څه خبره وم چې...ژړا
زه به یواځې وژاړم چې دی زما د ژړا سره ونه ژاړي او یا
راسره د دې دې پری دا خزان وهلې ونې وژاړي، د دې ونو
زړونه هم زما د دوستانو په شان دي خو یو فرق په کې دا
وو، چې زما دوستانو زما په ژړا پورې خندا کوله او ونو
خندل نه خو خاموشه ولاړې وې، لکه چې د یوې وړې
ماشومې او یوې بې وسه مورد ژړا غږونو ته یې غوږ
نیولی وي، دې لوی خاموشۍ زما د ژوند په اینه داسې
خاپونه کش کړه چې د بنایستونو دنیا هر څومره بنایسته
شي زه به ورته د تورې شپې په سترګه گورم، ماته د خپل
وړې ماشومې ژړا گانود کربلا د تېرو کیسه وکړه، ماته د
خپلې لورد لوبې سلګیو د دې انسانانو د بې رحمیو مخ
وښود، د دې بدرنگو په بازار کې یوازې د وحشت تیارې
دي دلته انسان ته د انسان په سترګه نه کتل کیږي دلته د
انسان خبره د مطلب وړې ده، دلته ارزوگانې ړند یږي،
ماته دا هیلې هسې لیونۍ ښکاري، دا خلک د وختونو د

کبرجن سمندر په غاړه د مرگ څخه ناخبره پراته دي ، اخير
به ...

اخيره دا اوبنکې سيلابونه شي او د ډيرو کبرجنو ککړۍ
به هوارې کړي .

ستا چې شيدې خوړونکي ماشوم د لوږې مري او د هيلو
دروازه دې د خلکو په لاس بنده شي ايا ته به ونه ژاړې !ته
به د خپل ماشوم د معصومو سلگيو سره خپلې ساندي
ملگرې نه کړې ؟

ايا دا انسانان د ژړا سره بلد نه دي ؟
زه يوه مور یم او مور تل د زړه وينې اولاد ته ورکوي .
خو نه !

خو نه ! زه هغه بد بخته مور یم چې ما ونه کړای شو چې
خپل ماشوم بچي ته د ژړا څخه بل څه ورکړم ما ونه شوه
کړای چې خپل ماشوم ته د زړه وينې ورکړم بلکې ما
بدبختې خپل بچي ته يوازې دا اوبنکې ورکړې ، نور وس
مې نشته نو ځکه ...

چې لور مې ژړل ما هم وژړل او بيا سلگو ونيوله

چې دا ژاړي زه ژاړم ، که څوک ژاړي او که نه نو زه به ژاړم
، ځکه زما وینې ژاړي زما شیدې ژاړي زما سترگې ژاړي
زه یوه بد بخته موریم زه به ژاړم زه به ژاړم .

که دنیا ټوله خوشحالي شي
زه به یواځې په کې اوښکې تویومه

پېښور گلدره

بد نصیبه

د الله په نامه يوڅه راکړئ، ډيره غريبه يم د سر سيوري مې
نشته هڅ خواخوږۍ نه لرم په والله چې ډيره غربي مې
ده، چې سر مې راپورته کړ د يوې ښځې خبره مې وليده، خو
چې ورته مې کتل نو سوالگړه نه ښکاريدده، بله دا چې عمر
يې هم ډيره نه وو خو زړو جامو او شليدلې څادر يې د دې
گواهي ورکوله چې ډېری غمونه او کړاونه **پرې تېر**
شوي، فکر مې نه شو چې څو روپۍ مې ورکړې وای، ښځه
روانه شوه.

پام مې بلې خواته شو، په صفایي مې پیل وکړ، دا څو
ورځې کېدې چې دا ښځه وينم په بازار کې خبر غواړي له
دې نه مخکې مې کله هم نه وه ليدلې، د ښځې شکل هم د
سوالگرو په څېر نه وه، ځکه دې نورو خبر **غونښتونکو** به
په زوره هم پېسې غوښتې خودې يواځې ويل چې د
خدای (ج) په **نامه مرسته** راسره وکړئ، که به چا څه ورکړل
نو ښه ترښه گنې نو په خپله مخه به تله.

د جمعي ورځ وه، نن مې زړه ډېر تنگ وه ما غوښتل چې د
جمعي د لمانځه نه وروسته د ملگرو سره **چېرته** چکرته

ولاړشم ، د جمعې لمونځ مې وکړ ، د دوکان په خوا راروان
شوم.

په هغه کوڅه کې چې زموږ د دوکان خواته غځېدلې وه د
يوې ښځې نه درې کسه چې لوړ لوړ قدونه ، **غت غټ بریت**
يې درلوده او رنگونه يې هم يو څه تور و غوښتل يې چې
موټر ته يې په زوره پورته کړي ، ښځې **له دوې سره مقاومت**
کاوه د ښځې چغو او سوړو د ټولو خلکو مخ دغه کسانو ته
ور واپاوه ، سړو ډېره هڅه وکړه خو مگر ښځه ورسره پورته
نه شوه ښځې ډېرې نارې وهلې ، ويل يې چې خلاصه مې
کړئ ترې دا ظالمان دې د خداى (ج) په خاطر

زړه مې نور طاقت ونه کړ ، ورمنډه مې کړه زما سره يو څو
نورو ځوانانو هم رامنډه کړه ، هغه کسانو چې موږ وليدو په
موټر کې کيناسته ډېر په **تېزۍ** سره روان شوه .

ټول ځوانان بېرته **ستانه شو** ، خو زه بيا هم ورغلم د ښځې
حالت چې مې وليد خداى (ج) شته ډيره يې بې ستره کړې وه
جامې يې ورته شکولې وې سم نيم بدن يې ښکارېده ، په
سړيې **لوپټه** هم نه وه ، خپل خادر مې ورو غورځاوه ښځې
له ځانه خادر تاو کړ ، په سلگو سلگو چې له سترگو څخه

بي ورسره يو خو سپينې ملغلرې چې د پاكي څرگندونه يې له ورايه كوله هم ملگري وې روانه شوه، ماغونبتل چې ترې وپوښتم خو پوښتنې ته هڅوخت پېدا نه شو، په زړه مې يوه غټه غوټه پاتې شوه ښځې له سره شاته نه كتل گوندي حيا به ورته ودرېدلي وي ځكه د ډگ بازار په مينځ كې بې ستره شوه، زموږ له سترگو په يوه پرېك كې پناه شوه. راغلم بيا مې دوكان خلاص كړ په سر كې مې **گڼو پوښتنو الوڼې كولې** چې دا ښځه ولې دې سړو موټر ته پورته كوله او دا نه تله؟

دا خلك څوك وو؟

كيدای شي چې دا ښځه دوي كوم بد كار له پاره وړله؟
شايد دا به يوه بد كار ښځه وه...

خو بيا مې په ذهن كې دهغې حياناكې سترگې او معصومه خبره تېره شوه زړه به مې ويل چې نه دا ډيره معصومه ده داسې **نه شي كېدای**، له ځانه سره مې وويل چې راغله نو حتماً به ترې پوښتم، ما غوښته چې په چكر چېرته لاړ شم خو دا كار رانه پاتې شو، ځكه زه پوهيدم

چې مازیگر به دا ښځه د خیرات د ټولولو لپاره راځي، زه به ترې پوښتنه کوم.

خو ورځې دا رانغه، مازیگر شو ښځه راغله، سپین غوښین لاس یو ځل بیا را اوږد کړ، د الله (ج) په نامه یو څه راکړه؟
ما چې هغه حیا ناکې سترگې چې ښکته ځمکې ته یې حیران حیران کتل ولیدې ورته ځیر شوم خو له لږ ځنډه وروسته پوی شوم چې ښځه غوصه شوه، ریښتیا هم دا دنیا ډیره مکاره ده، د دې دنیا خلک هم ډیر ناوولي دي ای څه گوري!...

خوړې که خفه کیږې نه نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
هغې د سر په خوړیدو سره ځواب راکړ چې نه خفه کیږم.
ورته مې د کیناستو بلنه ورکړه، ښځه په داسې حال کې چې په خبرې کې یې د ویرې نښې پیدا شوې کیناسته.
خوړې هاغه ماسپینین څوک وو چې ته یې له ځانه سره پورته کولې؟

ښځې په تونده لهجه جواب راکړ چې ته یې څه کوي بس که خیرات راکوي رایې کړه گنې له هغې خبرو نه تیر شه.

نه نه خورې! ته لکه چې په غوصه شوې زه کوم بل مطلب نه لرم ماوې که زما درسره څه د وسه کیده نو کړې به مې وای هسې نه چې بله ورځ بیا داسې پېښه رامنځ ته شي، ته باور وکړه زه له تاسره همدردې لرم نو ځکه مې له تانه پوښتنه وکړه.

ښه، خو زه نه غواړم چې ته د دې کیسې نه خبر شي، که خبر شوې نو د همدردۍ په ځای به دې له ماسره نفرت پېدا شي. ما بیا هم ټینګار وکړ، زه نه پوهیدم چې ولې دا ښځه دومره ژر راځي شوه چې ما ته خپله کیسه شروع کړي، خو کیدای شي چې د هغې به هم په ما سترګې خوږې شوي وي، ښځه ژرغونې غوندې شوه او په کیسه یې پیل وکړ.

د دې نړۍ خلک ډیر خود غرضه دي دوي ته مرګ هم نه دی په یاد زه له دې دنیا نه په ټول ژوند کې ښه خاطره نه لرم کله چې زه خپل تېر ژوند راپه یاد کړم... ژړا

زما نوم شگفته دې، زه د افغانستان اوسیدونکې یم خو مګر په دې نه پوهیږم چې په افغانستان کې د کوم ځای یم، د نن نه ۲۵ کاله مخکې کله چې په وطن کې انقلاب رامنځ ته شو نو مونږ هم را مهاجر شو، چې د راتګ په

وخت کې زه له خپلې کورنۍ څخه ورکه شوې وم، په پېښور کې یو کس پیدا کړم، خو اوس زه هغه کس نه پیژنم هغه بیا په یو بل کس څرخه کړم، له دغه کس سره ما تقریباً اولس کاله تېر کړه دغه سړی ډیر ښه سړی وو د عمر یوه ډیره برخه یې تېره کړې وه، په دې اولسو کالو کې ما ترې کومه بده خبره هم نه وه اوریدلې، ان چې زه د همدغه کس په کور کې پیغله هم شوم.

دغه کس نعیم نومیده چې خلکو به ورته نعیم مامې ویلې، زما په نظر هغه ډیر ښه سړی وو، هغه د انسان په جامه کې یوه فریښته وه، ما ورته د پلار په سترګه کتل زما یې ډیر زیات خیال ساته زه هم ترې ډیره خوشحاله وم، خو زما نظر غلط وو، له سترګو څخه څو اوښکې د گریوان په طرف راغلې او سلګو ونیوله...

دا د انسان په جامه کې یو حیوان وه، ډیر ژوند مې ورسره تېر شو، یوه ورځ یې وویل چې چکرته څو، زه هم ډیره خوشحاله شوم ځکه په ځوانۍ کې به څوک وي چې چکرته خوشحاله نه شي.

موټر راغلو دواړه پکې سپاره شو، ویل یې چې سوات ته
 څو په لاره کې ډیرې ښکلي منظرې او ښکلي ښکلي
 ځایونه مې ولیدل ډیر انسانان مې هم له نظره تېر
 شول، څوک په موټرو او څوک په پښو روان وو د الله ویش
 وو، سوات ته په رسېدو سره یو هوټل ته وښتو، هوټل ډیر
 ښایسته او په زړه پورې وو، ماته دا هرڅه نوي وو، چکر ته
 ډیره خوشحاله وم.

ډوډۍ مو وخوړه، له ډوډۍ نه وروسته زه د هوټل چت ته
 پورته شوم، او له هوټله مې د سوات د ښکلو منظرو سیل
 کاوه دا سیل زما د ژوند د بدبختیو لومړې پوړ وو، شپه
 شوه د شپې تر ناوخته د هوټل په چت ناست وو، د سوات له
 خوږې هوا مو خوند اخیست، کوټې ته راغلو په کوټه کې
 یو تخت وو، ما د احترام له مخې نعيم ته په تخت کې ځای
 جوړ کړ، په خپله لاندې ځملا ستم، گروپ مو گول کړ د
 شپې لس یولس بجې به وې چې په خوب کې مې د یوه
 دروند شي احساس وکړ، سترگې مې پرانیستې، یو ټوپ
 مې وکړ، هغه څه چې ما یې احساس وکړ هغه نعيم وو چې
 خپلو نفسي خواهشاتو راخیستی وو او خپله اصلي خیره

يې ماته په هغه شپه وښوده، که هر خومره چې مې ځان
وڅوڅولو خو دم را کي نه وو، نه پوهيدم چې ولې...
خو هغه چې هر څه کول هغه يې وکړه... ژړا
شپه تېره شوه سهار شو را پاڅيدم کله چې تېره شپه راپه
زړه شوه نو ډيره ژړا راتله، له ځانه سره مې دومره وژړل چې
سترگې مې په ځان وپرسولې نعيم راغی ماته يې سوال او
زاري شروع کړه چې خطاء رانه شوي...
زه بيا وروسته پويه شوم چې د شپې په ما کي ولې دم نه وو
نعيم په ډوډۍ کي د نېشې گولې اچولې وې.
د غرمې مهال، يو څو کسه د يوه تور بيک سره راغله، د
نعيم سره يې سترې مشي وکړه په سترگو کي يې سره
ايشارې وکړې بيک يې ورکړ، نعيم راته وويي چې زه راځم
په خير کي يې له لرې ور خطايي ښکاریده، زه چې پويه
شوم چې کيسه بل رقم ده نو ورته مې وويل چې زه هم له تا
سره ځم، نعيم باني شروع کړې خو ما چې خبره ټينگه
کړه، هغه هڅ غږونه کړ، بې ښاره له هوتله ښکته شوله لږ
وخت تېريدو نه وروسته يو تور کس را باندي لاس

واچاوه، ما که هر خومره کونښن وکړ خو ځان مې ترې خلاص نه کړ، او بیا یې له ماسره... ژړا ...

د ښه ساعت ژړا نه وروسته بیا یې په خبرو شروع وکړه، یو داسې ځای ته بوتلم چې ما هغه ځای نه و و لیدلی ډیر وهل ټکول مې و خوړل له دې سره، سره نور څه نه و چې هغوي له ماسره و نه کړه گډا ما یاده کړه بدلمني ما وکړه...

اخیر دا چې له خپله ځانه مې نفرت پیدا شو هڅ مې هم نه شو کولای، مرگ هم راته نه راتله څو، څو ځله مې د خودکشی اراده وکړه، بیا به څه ناڅه راپښ شو خودکشی به پاتې شوه.

یو ورځ یې د یوه خان کره بوتلم له خان سره یې په یوه کوټه کې واچولم خان غوښتل چې له ماسره بدلمني وکړي، مگر ما ډیر کوشش کاوه چې ځان ترې وساتم بیا هم چیرته د نر زور او چیرته د ښځې.

ښځه بیا په ژړا شوه خپلې اوښکې یې ژر ژر پاکې کړې په ډیر زور سره یې وویل خو ما بیا هم خپل همت ونه بایلله خان ډیر نیشه وو، کله چې هغه اوده شو نو زه ترې په کړکۍ راوتښتیدم، چې راووتم نو چوکیدار و نیولم هغه ډیر ښه

سږي وو، زه يې خوشې کړم، دادي زه دلته راوړسيدم، زه په
دې خلکو نعيم بدمرغه خرڅه کړې وم، خو اوس چې زه دغه
ښار ته راغلې يم نوماته داسې په ذهن کې راځي چې زه
دلته اوسيدلې يم او زموږ کور هم يو وخت همدلته وو
دلته زما زړه سکون پياموند زه دلته گرځم چې کيدای شي
چې يو ورځ مې د خپل پلار د دوسترگې وگورم، کاش چې د
مرگه مخکې يو ځل د خپل گران پلار هغه دوه سترگې
وگورم زما پلار ډير...

ناڅاپه يو سږي، دې ښځې ته ورغاړېوت، په ژړا يې پيل
وکړه ډير حيران شوم چې په دې سږي څه وشوه خو په ژړا
ژړا کې مې د خولې دا خبره واوریده چې وزما بدنصیبې
لورې، کله چې ما د هغه سږي خيره وليده هغه زما پلار وو.

نوټ: دا يوه ريښتوني کيسه ده چې ما ته مې يوه ملگري
کړې

۲۲/۸/۱۳۸۹

د مرام راډيو نشراتي خانگه

د پيغام دوستي

د شپې لس بجې وې چې د تخت سر ته يې موبایل
و شرنګیده، شبانه له خوبه را پاڅیده خو د موبایل شرنګا
و دریده، موبایل يې راپورته کړ، په تخت کیناسته یو څه
وخت موبایل خاموشه وو، موبایل ته يې په ځیر ځیر وکتل
، خو کله چې شبانه بیا په تخت کې پریوته، موبایل يې بیا
شرنګاپېل کړه، په ډېره غصه يې موبایل پورته کړ او د بلې
غږ يې پرې وکړ.

بلي! بلي!
د بلي د غږ سره يو ځل بيا تلفون پرې شو، يوه دقيقه به لا
نه وتيره شوې چې بيا ورته زنگ راغی، دا ځل شباني يو
څه په زوره لهغصې سره ما پرې غږ وکړ.

بلي! بلي!
څوک يې خبرې ولې نه کوي، دې نيمې شپې ته وگوره او
ستا په...

بيا به کوم د لوفر ځوی يې ته خپله مور خور نه لري، موبایل
يې په خپل ځای کينډود.

يو ساعت به نه وو تېر چې يو ځل بيا د موبایل نه شرنگا
پورته شوه خو دا ځل چې شباني موبایل راوخيست نو يو
لنډ پيغام يې راستولي وو.

په دې هيله يم چې خفه شوې نه وي ماته خوب نه راتلو ما
ويې چې يو څوک په تکليف نه کړم له ځانه مې نمبر واوډه
او تاته زنگ درغی.

مننه

ز-م

له خوبه وه، بې له ځنډه په خپل موبایل کې د پیغامونو
صفحه خلاصه کړه یو څه یې ولیکل، د پیغام استولو ته یې
یې کیکارله، بیا یې موبایل په میز کېښود په خپل تخت
اوږده اوږده وغزیده تقریباً دوه یا درې دقیقې به نه وې
تېرې چې بیا هم موبایل په شرنگیدا شو د مقابل لوري یو
پیغام راغلی وو.
شبانې د موبایل د پیغامونو صفحه بیا خلاصه کړه او ویې
لیکل.

ډیره مننه ښه شپه.

شبانې فکر کاوه چې نور به یې په تکلیف نه کړي دخپل
تېرې ورځې درس به ووايي، ځکه چې خوب خویې هسې
هم تښتېدلې وو، له لږ ځنډه وروسته یې موبایل په شرنگا
راغی.
موبایل یې پورته کړ، پیغام یې خلاص کړ، چې په کې یې
لیکلي وو.

ښه وايه ښه نور...

شبانې له غصې تکه سره شوه، بيا يې هم صفحه خلاصه کړه او بل پيغام يې ورته واستاوه نه پوهيږم چې څه به يې ورته ليکلي وي، خو له لږ ځنډ نه وروسته يې بل پيغام هم ورواستاوه، او د دواړو خواو څخه پيغامونه پيل شول، تر دې چې د يو بل د نوم پته هم ورته ولگيده، شباني خپل نوم ورته اسيا ښودلې وو، د دوي دواړو د پيغامونو له لارې ملگرتيا شوه، دغې ملگرتيا د ډېره پورې دوام وکړ، هره شپه به يې سره پيغامونه ليرل راليرل، خپلې شپې به يې پرې رنولې، زاهد ډيره هڅه کوله چې د مقابل لوري سره خبرې وکړي، خو مگر شباني به تليفون نه اوکې کاوه، زاهد په پيغام ليکولو کې ډير مهارت درلوده ډير ښکلي ښکلي پيغامونه به يې شباني ته ليرل خو شبانه هم په پيغامونو کې له هغه کمه نه وه، دوی نه پوهيده چې ولې يو بل ته پيغامونه ليري، يوه شپه شباني ته يو پيغام راغلو چې په کې يې ليکلي وو.

ډيره موده وشوه، چې زه او ته سره پيغامونه ليرېواليرېو ما
ډېره هڅه كوله چې تاته د خپل زړه خبره وكړم خو ما دا
جړت نه درلود چې تاته د خپل زړه خبره وكړم زه نه پوهيږم
چې ولې كله چې زه تاته پيغام ليرم يا هم ستا پيغام راځي
نو زما زړه بې واره ټوپونه وهي په زړه كې مې يو خوږ درد
راپېدا كيږي نه پوهيږم چې ولې زما په بدن كې يوه جذبه
راپورته كيږي، خونن زه درته د خپل زړه خبره كوم، زه له
تاسره م..... لرم .

شبانې چې دا پيغام ولوسته يوه څه حيرانه شوه، په رنگ
كې يې يو دم تغير راغی تكه سره شوه لكه چې وويريږي د
پيغام په مانا يې پويه شوه، خوبيا هم د خبرې د بڼه
څرگندولو لپاره يې پيغام ورواستوه .

زه له تاسره م..... لرم څه مانا زه په دې نه پوهيږم خبره
دې واضحه كړه

شباني خپل تېلفون کېښود، داسې احساس يې کاوه لکه چې ژوند يې نن تغير کوي، د عمر ارمان يې پوره کيږي، هم په زړه کې خوشحاله وه، هم حيرانه د پيغام د ځواب په تمه وه تقريباً لس پنځه لس دقيقې به لانه وې تېرې شوې، چې بيا هم له موبایل څخه غږونه پورته شوه، شباني موبایل راواخيست، پيغام يې پرانيسته.

گراني اسيا جانې زه پوهېږم چې ته د م..... په مانا پوهه شوې يې خو بيا هم ته زما له اصلي مطلبه ځان پوهول غواړې.

زما مطلب دا دي چې زه له تا سره مينه لرم...

په دې تمه چې بده يې ونه گڼي، ما که هر څومره هڅه وکړه، خو ما ونه شوه کولای چې زه له تانه دغه راز پټ کړم، څه وکړم زه د خپل زړه نه مجبوره وم، زه له تا سره ډيره پاکه مينه لرم، په خداي چې زه هڅ ځان نشم کنترولولای څه وکړم، خداي (ج) دي وکړي چې ناامیده مې نه کړي

ستاسې د ځواب په تمه

ز-م

شبانې دا پیغام په یوړپ کې د خپلو سترگو تېر کړ، ډېره خوشحاله شوه ځکه چې دا هم نه پوهیده چې ولې دا زاهد ته پیغامونه لیږي، او ولې د دې د پیغام په راتلو سره یې زړه بې واره ټوپونه وهي په ځواب کې یې ورته ولیکل.

ته ښه وایي زه هم نه پوهیږم، چې ولې د ستا سره دلچسپي ښایم، ولې ستا د پیغام د لوستو سره زه په خپل وجود کې یوه جذبه احساسوم، خوزه د یو داسې کورنۍ څخه یم چې بیخي د دې خبرو تصور هم په کې نشي کیدای، ته به د دې خبرې په اورېدو سره یو څه خفه شې زه هم تاسره م..... کوم خوزه له دې خبرو ډیره ډډه کوم ځکه چې زموږ د کورنۍ قانون دا نه ایجابوي.

زاهد هم د ځواب په تمه ډیر ناقراره وو، په فکرونو کې ډوب وو چې گوندې زما اقرارا سیابد ونه گڼي، چې موبایل یې په شرنگار شو، خپل موبایل راواخیست، پیغام یې ولوست، ډیر زیات خوشحاله شو، وروسته له

دې خود دواړو سره دوستانه جوړه شوه یو بل ته به یې د مینې پیغامونه لیرل.

د اسيا (شبانہ) هم د زاهد سره مینه وه نو د وخت په تېرېدو سره یې په خپلو کې مینه زیاته شوه او د ټوکو پیغامونه په مینې سره بدل شول، زاهد به ډیره هڅه کوله چې د شبانې سره خبرې وکړي، خو شبانې خبرې نه کولې د زاهد او د اسيا (شبانې) د مینې پوره دوه کاله تېر شوه، یو وخت دوي دواړو سره د کتو ژمنه وکړه، د دوي د کتو ځای د ښار یو بڼ شو، د ورځې دولس بجې وې، شبانه د **بنسونځي** څخه راووته، د بڼ په لورې روانه شوه، نه پوهیده چې ولې بڼ ته ځي ولي په یوه داسې چا باور کوي چې تر اوسه یې لا لیدلې هم نه دی؟

په همدې فکرونو کې وه چې په موبایل باندې یې د پیغام د راتگ زنگ راغی، شبانې پیغام پرانیسته پیغام د زاهد وو چې په کې یې لیکلي وو

زه په بڼ کې انتظار کوم راځه...

ستا

زم

شبانې هم ورته په پيغام کې ډاډ ورکړ چې در روانه يم، د
يو څه مزل وروسته اسيا (شبانې) بڼ ته ورسېده، بڼ ته په
ننوتو سره يې سترگې په خپل ورور ولگيدې، ټکان يې
و خوړو ډيره ور خطا شو، په ډيره چټکۍ سره د بڼ څخه
راووته، او دخپل کور په لورې روانه شوه.
د کورته د رسيدو سره سم د زاهد پيغام بيا راغلو شبانې
په ځواب کې ورته وليکل

د کور څخه راته زنگ راغلو، ډير ضروري کار راپيښ
شوی وو، زه لارم بيا هم ډيره بخښنه غواړم زړگيه هيله ده
چې خفه نه شې بيا به گورو

ستا

اسيا

شپې او ورځې تېرېدې او د دوی دواړو پيغامونه سره
همداسې روان وو، دخپلې مينې کيسې به يې په پيغامونو
کې کولې، دخپلو نادانو زړگوټو تندې به يې پرې ماتولې.

د ډيرې مودې نه وروسته يې يوځل بيا د ليدو ژمنه سره وکړه داځل يې د بنار يو بل بن د ديدن ځای وټاکه، بيا هم د غرمې دولس بجې شوې اسيا (شبانۀ) له **بنوونځي** څخه راووته، د بن په لورې روانه شوه، زاهد ته يې پيغام واستوه چې زه در روانه شوم.

زاهد په ځواب کې يو پيغام ورواستوه، چې خپلې نښې نښانې يې ورته پکې وښودې، کله چې اسيا (شبانۀ) بن ته ورسېده، د وړاندې ناجود ونې لاندې يو ځوان ولاړ وو، تورې جامې يې په تن وې لوړ قد يې وو، په لاسو کې يې کتابونه نيولي وو په تورو وينستانو کې يې لاس واهه ولاړ وو. خو مخ يې بل طرف ته وو، د شبانې خوا ته شا وه.

شبانۀ بن ته ننوته اخوا د پخوا ته يې وکتل خو کله چې د شبانې پرې سترگې ولگيدې، پوهه شوه چې زاهد همدا دی، په زړه کې يې تېر شوه چې څومره لوړ قد لري څومره به ښکلی وي، په سپکو قدمونو د ونې په لور ور روانه شوه، تر شا يې ودریده، غز يې پرې وکړ، ته چې د چا انتظار کوي، هغه دې تر شا ولاړه ده، زاهد مخ راواړوه، د شبانې له خولې داخ کلیمه ووته.

هغه د شېباني ورور امين وو .

۳/۸/۱۳۸۸

کابل

سوي ډوډۍ

اوف خدايه (ج) دا څنگه ښار دی، په دې کې داسې څوک
نه شته چې د چا مدد وکړي، د دې خلکو زړونه نشته دلته
څوک نه مظلوم پیژني او نه...

دا زما به څه کیږي، زه خو به مړه شم دا څنگه ځناور خلک
دي، چې د چا سره هڅ مرسته نه کوي، نه راته څوک یو
روپې خیرات کوي او خیرات خو څه کی، چې هغه ښه خبره
هم راته نه کوي.

په همدې خبرو کې وه، چې یو کس راغی.
ای ماما یو د الله په نامه یو څه خورا کا په خدای چې ډیره
وږې شوي یم؟

ماف مې که یو خود ستاسو خیرات خورو نه په تنگ
راغلي یو، چې هرې خواته گورو بس یو روپی. را که او دوه
روپی. را که، د سره په خبره نه یې، او په سترگو ږنده شې زه
خودې د ځوې په ځای یم ماته څنگه ماما وایې؟

څه وکړم د غریبې. دې مخ ورک شي هر چاته ماما وایو گنې

...

گنې څه؟

هڅ نه څه چې پېسې نه راكوي نو رته مې مه، څه ته زما د
زړه نه څه خبر يې خداى دې زما غوندي كه چې درته
معلومه شي.

له ځانه سره يو څه وبونگيده، روانه شوه، نن يې دويمه
ورځ وه چې څه يې نه وو خوړلي ډيره وږى شوې وه، د
سهاره يې خوله په سوال سترې شوه، هڅ چا هم ورته څه
ورنه كړل، خواركۍ به څه كړى واى غريبه وه، د گټې وټې
يې هم څوك نه وو مجبوره وه چې سوال يې كړى واى، لاړه
او د يو بل دوكان مخې ته ودرېده.

د الله په نامه يو څو روپۍ راكړه؟

ماف مو كړه ترورې لا خو سهر صبا دې او هڅ دوكانداري
مونه ده كړى، او تاسې خويو نه يې چې دريې كړم ساعت
په ساعت را روان استۍ.

له دې دوكانه هم نااميده روانه شوه، له ځانه سره غلې يې
ووېل خداي (ج) دې ماته مرگ راكړي، دا څنگه ژوند شو،
لاړه يو څه وخت ورکه وه، ډير وخت وروسته راغله، داځلې
يې په مخ كې يو څه خوشحالي موجوده وه، داځلې د
مخكې په خیر خفه نه وه، په ډيرې چابكۍ سره راغله

، اوتر اوتر يې يو خوا بل خوا وکتل خپل ځای ته راغله، د دې سپين سرې ځای د يوه زوړ ديوال غاړه وه، چې يو لښتی هم ورسره تېر شوی وو، په ورخطاېې سره يې د بوجی نه يوه نيمه سوې ډوډۍ راوويسته خدای (ج) خبر چې د کوم مسلمان زړه به پرې سوزيدلې وي، لومړی خو يې خوله داسې وخوروله لکه چې هغه کس ته دعا کوي چا چې ډوډۍ ورکړي.

ډوډۍ ته يې داسې حيران حيران کتل ته به وايي چې لومړی ځل يې دی، چې گوري يې، بيا يې په يو مخ او بل مخ ښکل کړه، ښه يې وليده راو ليده، کپ يې ترې بيل کړ، غوښتل يې چې خولې ته يې کړي، يو کلک برک ونيول شو د برک سره دوه موټرونه و جنگيدل، د بوډۍ لاس ټکان و خوړه، ډوډۍ يې له لاسه په لښتي کې وغورځيده سپين سرې ادې رانه رانه د لښتي خواته وکتل، خپله زړه بوجی يې راوخيسته بيا هم د سهار په خير نا اميده راوانه شوه.

۱۲/۸/۱۳۸۹

د مرام راډيو نشراتي خانگه

تنکی ارمان

د ژمي اوږده شپه وه، خوب نه ورتلو، په کټ کې اوښتو
راوښتو هر خومره کوښښ يې چې کاوه مگر خوب يې
تښتېدلې وه.

په کوټه کې یې د بخاری د دروازي نه د کانکرو یو ژیره تته رڼا خپره وه، چې دی یې ډیر زور او ه حیران، حیران به یې اول د بخاری، خواته، بیا به یې د کوټې تورو لارو ته وکتل، ډیره هڅه کوله چې خپل فکر بدل کړي خو فکری یې نه اوښتو بس په خپل ژوند یې فکر کاوه، مخکې به چې کله د پنج شنبې شپه شوه، ډیر به خوشحاله وو، چې صبا به مېلې ته ځم او بیا به هم پېسې گټم، خون شپه نه پوهېده چې ولې یې زړه خفه وو، بس ټول خیال یې خپل ژوند ته وو خو څو ځله د خپل پلار مرگ وریاد شو، د ځانه سره یې وویل چې که خیر وي پریدم یې نه خو بیا به له ځانه سره غلې او تکنی غوندې شو لکه چې وویرېږي د ځانه سره یې همدا سوچونه کول خو نه پوهیدو چې ځانته څنگه خوب روالی.

ارین زمونږ د کلي د یوې غریبې کونډې ځوي وو، ډیر کلونه پخوا یې پلار د مجاهدینو په وخت کې یو ناترسه قومندان وژلې وو، د پلار قاتل یې هم پیژنده ځکه هغه هم زمونږ د کلي اوسیدونکی وو، خو څه به یې کړی وای غریب وو دیو وخت ډوډۍ وس یې هم نه لاره نو بدل

به يې څه اخیستی وای، ارین یواځې په خپل کور کې یوه
زړه مور لرله، نور هڅوک ورکړه نه وو.

ده به په مزدوری باندې زموږ د کلي د بعضو کورنو
غواګانې پولې، او د پنج شنبې په ورځ به چې زموږ په کلي
کې مېله وه نو خوارګي به اوبه خرڅولې، د بد نصیبه ارین
عمر هم ډیر کم وو، تقریباً ۱۲ کالو به وو.

صبا ته د پنج شنبې ورځ وه، نن شپه باید ارین د وخته اوده
شوې وای چې تر څو سهار د وخته پاڅي، خوب نه
ورتلو، اړخ په اړخ اوښتو، د کانګرو په تته ژیره رڼا کې یې
څوک ولیدل چې د ده د کټ په خوا راغی، په رڼګ کې یې
تغیر راغی، په مخ یې د ویرې خولې راماتې شوې، خوله
نژدې کېدو څخه وروسته وپوهېده چې موریې ده.

ارینه ځویه و! ارینه ځویه ولې؟

ځویه مریض خو به نه یې؟

نه نه موریې مریض نه یم خو خوب نه راځي.

ولې؟

زه ویم (وايم) موریې...

ترڅو به داسې تيارو کې شپې رڼوو، ترڅو به مونږ هر
ماښام د بل ډوډۍ ته انتظار وباسو ترڅو به بل څوک موږ
ته ډوډۍ راوړي او مونږ به يې وخورو، ترڅو به زه د نورو
جامې اغوندم ماخو هڅ کله هم نوې جامې وانه غوستې.
واځويه ته ولې خفه کېږې، که خير وي نو يو ورځ به تاته هم
نوې جامې واخلم بڼه زما گلاليه!

ارين په حيرانتيا ورغبرگه کړه نه نو موږې داسې ورځ به
کله رايځي؟

واه زما ساده ځويه چې د خيره صبا دې په مېله کې اوبه
خرڅې کړې، د خيره چې راغلې ستا د پېسو سره به يو څو
نورې کړم تاته به پرې جامې واخلم.

د هغه ټولې اندېښنې په دغه خبره ختمې شوې د ځان سره
ډير خوشحاله شو، د خپلو نوو جامو سوچونه يې پيل
کړه، په خوشحالي، خوشحالي اوده شو.

صبا شو، سهار د وخته يې مور پاڅيده، په اارين يې غږ وکړ.
ارينه وا ارينه ځويه! پاڅه گلابه چې سهار شو هله مېلې ته
به نه ځي هله گلابه...

ارین چې د مېلې د تگ واوریده په ذهن کې یې د نوو جامو خیال هم ورسره په خوځیدو شو، سمدلاسه پورته شو، خپل زوړ د اوبو کولر یې له ځانه سره واخیسته په تگ کې وو چې موریې ورته یوه توره پلاستکي کڅوړه ورکړه. ارینه ځویه کله چې وږی شوې، بیا به د یوې روپۍ ځانته څه شپې واخلي، ډوډۍ به ورسره وخورې بڼه ځویه ! ارین په وړو وړو قدمونو د مېلې په طرف روان شو ټوله ورځ یې اوبه خرڅې کړې، غرمه شوه، د پلاستکي کڅوړې څخه یې سره ډوډۍ راوخیسته، په خوړلو یې پیل وکړ. نن ارین ځانته په مېله کې هڅ هم وانه خيستل ځکه هغه په دې فکر کې وو که چیرې څه واخلي نو پېسې به ورسره کمې شي، جامې به یې بیا پاتې شي، ډوډۍ یې خوړله، ترموز یې په یو اړخ راکوږ کړ په ګلاس یې کې یې د کولر هغه بیخزنې اوبه چې یو څه ډکې او خاورې په کې پرتې وې راواچولې، اوبه یې وڅښلې په سر کې یې د نوو جامو خیالونو پروازونه کول.

د غرمې دولس بجې شوې سترې شو د کور په لور روان شو، چې د مور نه نورې پیسې هم واخلي او ځانته نوې جامې

و کړي، ډیر خوشحاله وو، د خوشحالی نه په جامو کې نه
ځاییده، ځکه چې نن یې پیسې هم ډیرې گټلې وې، بله دا
چې اوس یې ځانته نوې جامې هم اخیستي، کوره ته په
منډو منډو لار، مور ته یې په ډیره خوشحالی سره ووي
مورې! نن مې د خیره ډیرې پیسې گټلې نن مې مورې ۴۴
روپې گټلې.

وا زما ځوی خونن د خبره ډېرې روپۍ گټلې!
ښه مورې ماته نورې روپۍ هم راکه (راکړه) چې زه ځانته
جامې اخلم؟

ځویه ماسره خو ۱۳۰ روپۍ دي په دې خو جامې نه
کیرې، ته به لږ نور هم ایسار شوی وی اوس خو غرمه شوه
په همدې وخت کې خلک ترې کیرې په دې پیسو خو
جامې نه کیري.

ژړ غونې شو، مورې نور سترې شوم؟
ښه ځویه ته داسې وکه چې لار شه یو کولر اوبه نورې هم
خرڅي کړه د جامو پیسې به دې پوره شي؟

خونښه يې نه وه چې لاړ شي خو څه يې کړی وای د جامو
لپاره يې بايد بيا اوبه خرڅې کړی وای، روان شو مېلې ته
ورسیده د جامو دوکان ته ورغی.

ماما د يو جوړه جامو رخت خوروپۍ کيږي؟
څه ورک شه خيرنه څه.

خو د بيا هم په وړه ژبه وويل ريښتيا ویمه اخلمه يې.
دوکاندار په تريو تندې ورته وويل ۲۰۰.

ژريې د خپل جيب نه پېسې راوويستې و شمارلې، يو څه
غلی شو بيا يې د پېسو په شمار شروع وکړه، له ځانه سره
وبونگیده، روان شو، اوبه واخلي اوبه غږونه يې شروع
کړه، په وړو وړو قدمونو د يوې گڼې گونې په لور چې گڼې
دلته به ترې څوک اوبه واخلي ځان ورساوه، دد سوچ
ريښتيا شو کله چې لاړ نو يودری ځوانانو ترې اوبه
واخيستې، له د سره يواځې شپږ روپۍ کمې وې.

ارين په دې وخت کې دومره خوشحاله وو چې هڅ په ځان نه
پوهیده زړه يې درزیدو چې کله به اوس پېسې ورکوي، په
رنگ کې يې يو دم بدلون راغی، د پېسو په تمه ولاړ وو
چې د خيال مارغه يې والوته، په خيال کې د کلي له هلکانو

سر ه لوبې کوي او دا ورته د خپلو نوو جامو بڼودنه کوي، چې يوې جټکې د خيالونو له نړۍ نه بيرته فاني دنيا ته ستون کړي.

څنگه او ده خوبه نه يې واخله ځوان په لاس کې د لسو روپو نوټ نيولی وو، لاس يې وراوږد کړ مخکې له دې چې پېسې جيب ته کړي، يو غرز شو، توره لوڅره پورته شوه، بيا نو نه ځوان مالومیده، نه سپين ږيری، نه ارين وو او نه د هغه تنکي هډونه، د لوڅرې د قراريدو سره سم ږيری ځوانان يو خوا بل خوا پراته وو د چا پښه نه وه د چا لاس ږيريو بد حال وو دمرو په مينځ کې ارين هم پروت وو چې تنکي تنکي هډونه يې داسې ...
خپل تنکي تنکي ارمانونه يې خاورو ته له ځانه سره گورت ته يوړه.

۲/۱/۱۳۸۹

بتې کوټ
خپله جونگره

د ټوپک مشغولا

زه به هر سهار دفتر ته تلم زما لاره په يوه داسې کوڅه وه
چې په دغه کوڅه کې ډير کورونه نه وو يوازې په شمار
يوڅو کورونه وو چې خلک پکې اوسيده دغه لاره زما
لپاره لنډه وه نو ځکه به زه هر وخت په همدې کوڅه تلم.
هر سهار او ماښام به تلم، راتلم ما به هره ورځ په دغه کوڅه
کې د يو کور مخې ته يوه ښځه لیده، دا ښځه د شکل نه
سپينه غنم رنگه او د وجود نه ډکه غوښنه وه، زما چې
خومره فکر وو تېر ژوند يې ډير ښه تېر کړی وو، د ښځې په
خپره کې غم او خفگان له ورايه معلوم وو، که به هر چا

وليدہ نو د ليونۍ گمان به يې پرې کاوه يوازې همدا زه وم
چې دغه ښځه ماته د روغو انسانانو څخه هم ښه
ښکاريدۀ، د دې په سترگو او شکل کې يو نامعلوم درد
نغښتی وو داسې يو درد چې زه به يې هروخت دې ته
هڅولم چې د تېر ژوند حال ترې وپوښتم.

دا ښځه به هروخت د کور وره سره ناسته وه، د وړو وړو
کانونه به يې واړه واړه قبرونه جوړول، بيا به يې بيرته
ورانول همدغه کړنه يې وه چې خلکو به ليونۍ بلله خو په
دغې کار کې يو غټ اسرار پروت وو دغه قبرونه جوړولو
او بيرته ورانول له رازۀ ډک کار وو چې د هر چا پام ورته نه
وو.

کله کله به زه هم د نورو خلکو په څېر شوم چې ياره ليونۍ
ده، خوبيا به مې د وجدان قاضي راته د خپل ليونتوب
فيصله واوروله، ځکه هغه د شکل نه ليونۍ نه ښکاريدۀ
مگر کارونه يې د ليونيانو وو.

زه به چې هره ورځ همدغې کوڅې ته راوړسيدم نو په دغه
ښځه به مې سترگې لگيدې زړه به مې پرې ډير درد کاوه
خو ...

په ما به يې هر وخت غږ کاوه، راډيو والا ستړی مشې !
ما به په ډير شرم او حيا سره، په خداى (ج) وېښه جواب
ورکړ.

زما په سر کې گڼې پوښتنې وې خو ما دا جرئت نه شو
کولای، چې پوښتنه مې کړې وای، ډير ځله مې ځان جوړ کړ
چې ترې وپوښتم خو په هغه وخت کې د ښايستونو خالق له
ما څخه دا جرئت اخيستی وو.

ډيره موده تېر شو ما هڅه کوله چې له دې ښځې څخه
وپوښتم خو خپل زړگي دا اجازه نه راکوله.
کورته لارم د ځانه سره مې دا هوډ وکړ چې صبا به حتماً له
دې څخه ددې د تېر عمر او د دغه کار پوښتنه کوم چې ولې
دا هره ورځ دلته ناسته وي، ولې دا دلته قبرونه جوړوي، بيا
يې وړانوي.

صبا شو هماغه ځای ته راوړ سيدم ښځه مې تر سترگونه
شوه، نه پوهيدم چې ولې؟

په دغه پردۍ ښځې پسې مې په زړه کې د ډير خفگان
احساس وکړ، ټوله ورځ مې په همدې سوچونو تېره کړه،

مازيگر شو بيرته را غلم، بنځه په خپل ځاي ناسته وه، د تېر
په خير يې بيا غږ وکړ راډيو والا په خير راغلي!
نور نو غلي نه شوم پاتې کيدای د ډيرو شکونو او گمانونو
له لاسه نور ليونی کيدم.

زړه مې ټينگ کړ، ورنږدې شوم، په خپل موبایل کې مې
راډيو نيولې وه، غوښتل مې چې بنده بې کړم، خو بنځې
بې له کومې خبرې زما نه تلفون وغوښت، ما هم تلفون
ورکړ، بنځې موبایل غوږ ته ونيوه سندرې ته يې په ژړا پيل
وکړ.

خدای (ج) شته زه هم ډير زيات خفه شوم ان دا چې يو څه
ژړا ماته هم راغله، ځان مې که هرڅومره ټينگاوه زما
اوبنکو د دغې معصومې بنځې نه هڅ پرده نه کوله او بې
واړه د ليمو څخه را روانې شوې.

د بنځې دې ژړا ته مې چې وليدل گمان مې په يقين بدل
شو، اوس نو په دې يقيني شوم چې بنځه ليونی ده، خو بيا
هم زما يقين غلط وو، سندره يې پوره واوریده بڼه يې ورته
زړه تش کړ، سندره ختمه شوه تلفون يې راکړ د کيناستو

بلنه ٻي راڳه، زه هم کيناستم ورومي ورته ووبل تروري ڪه
خفه ڪٻڙي نه يوه پوئستنه درنه ڪوم؟

خپلي اوبنڪي ٻي وڇي ڪڙي، يو سوڙاسويلى ٻي وويست
مري ٻي پاڪه ڪڙه.

وايه ڄويهه ڇه وايي؟

په عمر ڪي مي لومري ڄل و وڇي له داسي پيئني سره
مخامخ ڪيدم ديو ڇه تاثير لاندې هم راغلي وم، ڙبه مي
بنده بنده شوه خو خپله خبره مي پيل ڪڙه.

تروري مخڪي خوراسره يوه پوئستنه وه خومگر اوس
راسره دوه پوئستني پيدا شوي، اول خودا چي زه هره ورڻ
تا وٺم دلته ناسته ٻي دکانو قبرونه جوڙوي او بيرته ٻي
ورانوي؟

اوبله پوئستنه دا چي دغي سندرې ته دې ولي وڙيل؟
بسڄي بيا سوڙاسويلى وويست، ڄويهه دا ڏيره اوڊه قيصه
ده زما دڙه زخمونه نورمه تازه ڪوه، ڄان ٻي جگيدو ته
جوڙ ڪڙ، چي مايي لاس ونيوه او ٽينگار مي وڪڙ.
هو! ڪه اوريدل غواڙي نو ڪٻنه خوهسي نه چي نا وخته شي
درباندې خو گوره چي ڪيسه به ترپايه پوري اوري.

ژر مې جواب ورکړ نه ، نه ناوخته کيږي وايه !
د هغې په خوا کې مې پلټۍ ووهله ، په خپل ټيکري د خپلو
سترگو کونجونه پاک کړل ، په خبرو يې پيل وکړ .
زما نوم حلیمه دی زما د خاوند نوم خالد وو مونږ دواړو
ډير په مينه واده وکړ ، د واده نه وروسته خدای (ج) يو ځوی
راکړ ، چې رحمت نوم مو ورباندې کېښود ، رحمت زمونږ
همدا يو ځوی وو ، زمونږ نور بچي هم پېدا نه شول ښه په
مينه مورالوی کړ ، مونږ د اقتصاد نه هم ډير ښه وو ، ډير په
مينه او محبت سره مو ژوند تېرېده ، په ژوند کې ډير
خوشحاله وو .

ښځې يوې خوا او بلې خوا ته وکتل ، رحمت هم زلمی شوزه
او د رحمت پلار په دې لټه کې شو چې رحمت ته ښځه
وکړو ، له ډېرو خبرو او گرځيدو وروسته مې ورته خپله
خورزه وکړه .

په ستونې کې يې خبرې وچې شوې په ژړا شوه ، بې واره
سلگۍ يې وکړې ، واده مو ورته راجوړ کړ ، هغه د جنج د
خوشحالی او په ماد غم ورځ هم راغله ، خبرې ترې خطاء
شوې ، په ژړا شوه زړه مې ډير تنگ شو ، په خپلې پوښتنې

پښېمانه شوم، بيا يې په خبرو پيل وکړ خو دا ځل د يې
سلگۍ ونه دريدې.

الله (ج) **گواه** دی چې ماته هم بې دريغه ژړا راتله، نه پوهيدم
چې ولې؟

کيسه مې هم پوره نه وو اورېدلې خو بيا هم ماته ژړا راتله
زما اوښکې له سترگو نه بې له کومې خبرې راروانې وې.
جنج راغې د رحمت پلار په ټوپک ډزې پيل کړې د لاسه
يې ټوپک ټوپ وخوړو او يوه ناترسه مرمۍ د رحمت په
ټټر ولگيده...

دا زه چې ناسته يم دا هغه ځای دې چې په دې ځای کې
رحمت په سرو وېنولت پت پروت وو چې سرې ډولۍ
ارمان يې دې ځای خوړلې، زمونږ ارمانونه يې د خاورو
سره خاورې کړل زمونږ د مينې کور يې ړنگ کړ په هغه
ورځ د يوې مور زړه سورې شو په هغه شپه د يوې ناوې
راتگ په ځای د دې چې په چمبو او سندرو ولمانځل شي
مونږ په چغو سورو او ژړا گانو ولمانځه...

خبرې يې په ستونې کې ورکې شوې، سلگۍ **پرې زورورې**
شوې

د خو ورځونه وروسته بې د پلار زړه هم د ډير خفگان څخه
وچاودېده، او په دې ظالمه دنيا کې يې زه يواځې
پريښوم، ما هغه سندرې ته ځکه ژړل چې هغه وې (د
ټوپک سره مې ټوکې مشغولا کړه په خطاء رانه جانان
ولگيدنه) ماته هغه وخت رايا د شو چې په دې ځاي کې
رحمت په سرووینولت پت پروت وه او ما ورسره هڅ
مرسته نه شوه کولې، بښځې په چغو شروع وکړه او د کور په
طرف روانه شوه.

۵/۴/۱۳۸۹

پيښور گلدره

پنځوس روپی

له ډېرې مودې مریضتیا وروسته یو ځل بیا یې سهار
وختي خپل زوږ بایسکل راوویست او ټوټه یې پرې ووهله
، که څه هم داسې پوره نه وو جوړ د خولې خوند یې تریخ
تریخ کیده او نرۍ نرۍ تبه یې هم وه ، د تلو فیصله وکړه ، څه
به یې کړی وی که چیرته نه وای تللی نو نوره یې گوزاره نه
کیده ، مخکې به چې دوکان ته تلو نو یو څه گوزاره یې
روانه وه خواوس چې له ډېرې مودې نه وو تللی نو د کور
گوزاره یې لږه گرانه شوې وه ، قرضدارانو هم ډیر په تنگ
کړی وو ، او هره ورځ به پسې راوان وو ، اخیر مجبور شو

چې بيا خپل دوکان ته ولاړ شي، د خپل زور بایسکل د پاکيدو نه وروسته يې خپل زور او پوندې واسکت واغوست او خولۍ يې په سر راټينگه کړه، کله چې له کوره وتو نو ښځې يې ورپسې غږ وکړ، او ورو غوندې يې ووي.

سړيه! اوږه هم نشته، شکور په حیرانتیا رد رد خپلې ښځې نادیه ته وکتل، خیر دې له گاوندیا نه یې راواخله که خدای (ج) خیر کړو چې مونږ وږه راوړه نو ور به یې کړو نادیه د خپل خاوند ژرې کوارې ته ځیر وه لکه په مخ کې یې چې یو نالیدلې شی وینی یو سوړ اسویلي وویست او ویي ویل دا دویمه ورځ ده چې په همدې بانه یې ترې را اخلم، اخیر دوی په څه وایې؟

څه الله (ج) به خیر کړې اوس یو څه چل وکړه، شکور له دې خبرې سره سم روان شو، لا وتې نه وه چې دروازه ټک ټک شوه.

شکور یو څه غلې شو ودریده بیا یې هم په مړاوو سترگو نادیه ته وکتل هغې هم خپل ځوی ولیږه چې وگوره څوک

دي، كه د پلار پوښتنه دې كوله نو ورته وايه چې پلار مې
نشته.

دروازه بيا يو څه په زوره زوره وو هل شوه اميد ورغې، د لږ
ځنډ وروسته اميد په منډه راننوت او په وړه ژبه يې وويل
،مولې(مورې) گوت(گوډ) كاكا بيا راغلی وایي چې
پلال(پلار) دې څه شو ؟

تا ورته څه وويل ؟

ما ولته(ورته) وويل چې پلال(پلار) مې كور كې دې.

اميد لا خبره نه وه خلاصه كړي چې يوه درنه څپيره په مخ
و خوره، خړه ما تا ته نه وو ويلي چې هر څوك وو نو ورته
ووايه چې پلار مې په كور كې نشته، اميد په ژړا شو هلته
بيا د دروازې نه بهر د گوډ چغې شوې.

شكوره! وشكوره!

څه شوې نور صبر نه شم کولې، که پیسې را کولې شي نو
ښه ده گنې همدا نن به دې گډه په سر کړې، شکور خوار کې
د یوه بې وزله انسان په خیر ولاړ وو داسې انسان چې یو
څوک ورته مخامخ سپکې سپورې وایي خو مگرد دې له
لاسه هڅ هم نه کیږي.

شکور چې نور یې د گوډ سپکې سپورې نه شوې او ریدلې
ورو وره په لورې وروان شوو که څه هم زړه یې نه غوښتل
چې ورشي ځکه چې له ځانه سره یې هڅ ځواب نه لاره، گوډ
د شکورد کور مالک وو په ډیره تونده لهجه لگیا وو.

نور نوزه تا ته هره ورځ نه شم راتلای ته نیسمن یې تا سره
به په عمر کې پېسې نه پیدا کیږي نوزه به تا په کور کې
خوشې پرېږدم نور مې د صبر کاسه نسکوره ده شابه...

شکور په ډیره عاجزې سره ورغې او ورته یې ورو وویل،
گوره تا ته خو پته ده چې زه هم دا درې میاشتي مریض وم
په خدای (ج) که مې ټک کار کړی وي دا دې نن دوکان ته
ځم او د خیره سره اول به همدا ستا پیسې خلاصوم.

نه نه تا نيسمن زه پيژنم په ټول عمر کې به هم له قرضونو
خلاص نه شې که دوکان ته ځي او که جهنم ته!

خو ماته خپله د څلورو مياشتو کرايه راوړه گنې ما خو
پيژنې کله گي به درپه سر کړم.

گوره وروړه ته لږ ساړه و خوره او يواځې دوه ورځې راته
صبر وکړه تا ته به ټولې پيسې دروسپارم.

دا ساړه دې په تندر ولگي زه به ترڅو پورې ساړه خورم...

خير دا دوه ورځې به هم تيرې شي شکوره! خو که بيا هم
پيسې دې رانه وړې گوره زما نه به بيا بد څوک نه وي...

گوډ د ځان سره بونگيده او روان شو، شکور په ډير
مايو سي سره کور ته ننوته او خپل زوړ بايسکل يې له
غوږه ونيوه او له دروازې راووت، په زړه کې يې ناهيليو
غزونې وکړې له خپل ژونده ډير ناهيلي وو، خو څو ځله يې
په لاره کې بې واره له خولې نه ساړه ساړه اسويلي ووتل په
ډير سوچونو او فکرونو سره د بازار په لور روان وو.

شکور په ښار کې یوه غرفه درلوده چې په هغه کې یې د هوا ټانکۍ ایښې وه، او د موټر د تیرونو پنچري به یې نیوله کله چې خپلې غرفې ته ورسیده، غرفه یې هم په بد حال وه، بایسکل یې غاړې ته ودراره او د غرفې په خلاصیدو یې پیل وکړ، د غرمې تر یو لسو بجو یې خپله غرفه راپاڅه کړه د هوا ټانکۍ یې چالانه کړه، په خپله بیا هم د دوکان مخې ته د زړو تیرونو په سمولو لگیا شو، تر ډیره وخته پورې د دوکان په صفایي لگیا وه، نه پوهیده چې ولې یې په زړه کې د کایناتو له څښتن نه گیلې کولې مخکې خو به که هر څومره سخته ورباندې راغله بیا به یې هم په خوله همدا وو چې ته په خپله پوهیږي، خو نن به چې کله د گوډ خبرې ورته رایادې شوې نو بیا به د ښکلا له مالکه گيله من شو.

مخکې به کله چې د غرمې دولس نیمې بجې شوې نو امید به ډوډې د ملا پورې تړلې وه کتغدانې به یې په لاس کې وه د دوکان په خوا به راروان وو، خو نن د ماسپینسین یوه نیمه بجه شوه چې د امید درک ونه لگیده نه هم د کار درک

لگیده هغه په دې پوهیده چې په کور کې یې اوږه نشته
ځکه خویې زړه خاطر جمع وو، شکور د دوکان صفایي
ختمه کړه د کار په انتظار ناست وو چې گوندې اوس به یو
څوک کار راوړي چې د لرې نه د یو موټر سایکل والاد
شکور په لور روان وو، دی له ځانه سره ډیر خوشحاله شو د
موټر سایکل خاوند موټر سایکل ودراره او ورته یې وویل
استاذه د موټر سایکل تېر کې مې هوا نه شته نه پوهیږم
چې پنجره به وي او که څنگه؟

شکور په نرمه لهجه وویل ښه صیبه ته کینه زه به یې درته
په یو پرک کې جوړ کړم.

سړي راغلو او کیناستو اود لرې ناستې نه وروسته یې
شکور ته یې د پنځو سو روپو نوټ ونيوه.

واخله استاذه د پنجرې پیسې دې واخله! زمالر کار دې زه
ورځم او لږ وروسته به پسې راشم.

شکور بیا هم په نرمه لهجه وویل ماته ډرسره نه شته؟

نه نه ټولې ستا شوي.

ښه صيبه تاسې چې راځئ نو ستاسې د موټر سايکل ټبر به جوړ وي ، سړی په خپله مخه روان شو شکور له ځانه سره ډیر خوشحاله وو ، اوس نو شکور د سهار په څیر نه وو په شکل کې یې یو څه بدلون راغی په تورو بریتو کې یې نری نری مسکا خپره وه ، له ځانه سره یې فکر کاوه چې له خیره سره که نور کار وشو او که نه خو ماښام ته به په دې پنځوسو روپو ډوډۍ واخلم او په کور کې به یې د خپلې ښځې او ځوی سره په مینه مینه وخورم .

د ماسپینین درې بجې به وې شکور ټبر ټول ولیده خو هڅ پنچري په کې نه وه له ځانه سره یې وویل لکه چې کوم ماشوم ترې په زوره هوا ویستې ټبر یې بیرته بسته کړ او چې کله یې د هوا پیپ راواخیست او غوښتل یې چې ټبر ته هوا ورکړي له دې سره یو ناڅاپي درز شو یوه توره لوڅره د اسمان شنو ته پورته شوه کله چې خلک راټول شوه شکور خوار کې غوښې غوښې پروت وو او په ښي لاس کې یې د پنځوسو نیمه توکړه پاتې وه .

بتي کوټ

دوستي

هغه له وړيکتوبه زما کلک وو، د ماشومتوب نه په یوه
ښونځي کې وو، اول خوزمونږ د دواړو کورپه یو لوی
کلي کې وو، خوبیا یو څه وخت وروسته د هغوي کورد

کلي نه لږ لري لاره ځکه چې کلي ډير تنگ وو نو دوي له کلي نه لږ لري په پټو کې کلا وکړه خو بيا هم زما او د هغه دوستانه روانه وه کله به چې سهار شو نو دواړه به يوځای مکتب ته تلو ، له ښوونځي نه به راغلو نو د ډوډي له خوړلو نه به وروسته زه هم د هغوي ډيري ته تلم او هلته به مو لوبې کولې ، ماشومتوب وو ډير ښه وختونه وو لکه د خوب کاته وو ، په ماشومتوب کې که هر څومره کلک دوستان هم وي يو ځل نه يو ځل جنگ کوي خو زما او د جلال ملگرتيا څه عجيبه وه زمونږ د دواړو په مينځ کې د ماشومتوبه هڅه جنگ نه دی راغلي ، خو خير وختونه تيريدل هغه د چا خبره را زلميان هم شو ، زمونږ او د جلال د کور تر منځ لږه فاصله وه خو د دغه فاصلې په اوږدو کې يو گودر هم راتلو چې په دې ځای کې به زمونږ د کلي جنکو کالي مينځل ، دغه گودر ډير په يو ښه ځای کې وو په غاړو يې ډيري گنې او ښکلې ونې هم ولاړې وې کله کله به د کلي بعضو شخو جنکو په اوږې کې همدلته لمبل هم ، يا به يې په يو بل او به اچولې . مونږه هم نوي نوي ځوانان شوي وو دغه توده لوبه به زمونږ هم ښه راتله بله دا چې زما لاره په

همدغه گودروه زه به چي کله د جلال ديري ته تلم نو د
گودر لاره يو څه لنډه وه نو زه به په همدې لاره تلم د لنډولي
او اوږدوالي خويي راته پروا نه راتله خو يو بل لامل يې دا
وو چې مونږ هم زلميان وو نو هلته به د کلي جنکۍ ناستې
وې هڅه به مو کوله چې جنکۍ وگورم اکثره وخت به چې
کله گودر ته کوم هلک ورسیده نو د کلي شوخو جنکو به د
شوخی نه هم يو بل ته په غوږ کې پس پس شروع کړل او د
هماغه هلک خواته به يې کتل اصلي مطلب خو به يې د
هلک ليدل نه بلکې زورول وو او مونږ به هم خوشحاله وو
چې نن راته پلانکېۍ جنۍ وځنډل، مونږ هم داسې ښه
سړي نه وو، کله کله به مو چې کومه بدرنگه جنۍ وليده نو
د شوخی نه به يې ويل چې نام خدا ...

د ورځو نه يوه ورځ وه چې زه د جلال دېري ته روان وم خو
کله چې گودر ته ورسيدم يو دم مې د خولې نه د نام خدا
کليمه ووته، داخل مې دا کليمه په ډيره حيراني سره د
خولې ووته او دا کليمه مې د شوخی نه بلکې د
حيرانتيا نه خولې ته راغله، په ريښتيا هم ما داسې حسن
هڅ کله هم نه وو ليدلې زه که د دغه ناليدلې ښکلا هر

خومره صفت و کرم خوبیا یې هم کم دی، خو کله چې د
جنۍ په ما نظر شو نو له حیا نه تکه سره واوښته او ژر یې
خپله مخ په خپل سپین گاج پټ کړ، خوبیا یې هم د اننگو
هغه سورخي چې د ډیري حیا نه یو په دوه شوې وه له ورايه
ښکاریده په یوه منډه د جنکو شاته پټه شوه او په گودر کې
د جنکو د خندا گانو شور جوړ شو.

خومگر کاش !

کاش چې ما دغه ښکلا نه وای لیدلی !
کاشکې چې همغلته زه روند شوی وای خو چې ما دغه
نوراني مخ نه وای لیدلی .
یو شاعر وایي چې :

طلایي زلفې ، شنې سترگې ، د ښکلا یو لوړ معیار
په ریښتیا هم دغه ټول هرڅه پکې وو جگه ونه ، سور سپین
رنگ ، طلایي زلفې غټې غټې سترگې ...

کله چې د جلال ډیرې ته ورسیدم نو جلال په انتظار کې
ولاړ وو ، وروسته له سترې مشې نه یو ځای ته د تگ فصله
مو وکړه روان شو ، خو زما فکر او خیال ټول په گودر کې
وو ، جلال خبرې کولې خو ما هڅ هم نه ویل یواځې د هغه بې

سارې ښکلا په فکر کې وم چې ما په خپل ټول عمر نه وه
لیدلې هغه د شاعرانو خبره زما په سینه کې اوس زړه نه وو
زما روح په خیال کې د هغې ښاپیری سره د اسمان په شنو
کې لوبې کولې، اخیر جلال مې په اوږه لاس کیښود او
د فکرونو دنیا یې راته وړانه کړه، په کوم چرت کې تللې یې
، بیا یې غږ وکړ چیرته یې، وایه کنه څه شوې زه همغه شان
فکري روان وم ماوي هڅه نه دي شوي، هغه په ټینگار وویي
زه له تاسره د ماشومتوبه ملګرې یم ماته پته ده چې څه
شته او بیا خو هغه ملګری نه شو چې د بل ملګري د زړه په
خبره پوې نه شي.

ما په خندنۍ لهجه وویي ښه ووايه زما په زړه کې څه دي
خو جلال خبره اړوله رااړوله او ټینگار کاوه چې په خپله
ژبه یې راته ووايه گنې بیا درنه خپه کیږم.
خو ځله مې وویي یاره هڅه نه دي شوي خو چې ډیر یې تنګ
کړم نو ورته ټوله کیسه وکړه.

جلال په خدا شو او ویل یې ښه گنې زما ورور عاشق شوې
دې، عمر تیریدو خو ډیره موده وشوه چې بیا مې هغه
ښکلا ونه لیده، هره ورځ به په ګودر راتلم خو هڅه مې په نظر

رانغله زه نه پوهیدم چې ولې مې په هغه چا پسې زړه بې
واره دردونه کوي چې هغه ما هڅه نه پیژني او کله یې هم په
یوه خواړه نظر نه دي رالیدلې.

نوی کال راتلونکی وو او زموږ د ښوونځي امر داسې فصله
وکړه چې د حمل په اوله ورځ، فصله یې وکړه چې مشاعره
به د انجونو په ښوونځي کې وي.

د حمل لومړۍ ورځ وه، کله چې مشاعره پیل شوه جلال
زموږ د مشاعرې ویاند وو، زه هم د سټیج سره نژدې
ناست وم، ډیر نارینه او ښځینه شاعران نوبت په نوبت
راتله خپل شعرونه یې ویل، د شاعرانو د بلنې په لړ کې
جلال یوې ښځینه شاعرې ته بلنه ورکړه د دغه شاعرې د
نوم په اوریدو او لیدو سره زما بدن زیر شو شاعره هیله وه
، دا د هماغه ښکلا خاونده وه کومې چې زما خوبونه حرام
کړي وو، هیلۍ یو ډیر ښکلې شعر لیکلې وو، د شعر هر
بیت چې به یې ویلو نو ما به ویل لکه چې ماته وایي، زړه
مې په سینه کې بې واره ټوپونه وهل، نورمې بیخي طاقت
ونه شو، جلال ته ورغلم ورته مې وویل چې ماته هم نوبت
راکړه چې زه هم شعر وایم جلال وخنډل، ته خو شاعر هم نه

يې خو ما ټينگار وکړ جلال ويل گوره چې ښه شعروي، کله
چې هيلی شعر ختم کړ جلال يو بيت وويلو او بيا يې ماته
بلنه راکړه ويل يې چې يو ځوان ته بلنه ورکوو دا شاعر هم
نه دې خود شعر مينوال دی...

زه ستيچ ته ودرېدم په ټول بدن باندې مې خوله راماته وه
زړه مې بې واره درزیده، يولامل خو يې دا وو چې کله هم زه
د چا په مخ کې نه وم دريدلې او بله خبره دا وه چې زه اوس
د داسې چا په مخ کې ولاړ وم چې د هغې په مخ کې زما
روح هم غلامي کوي، ناگهانه مې خولې ته يو بيت راغې:

ډير حسن پرست يممه سجده به رانه ولگي
مخ په نقاب پټ کړه په ايمان مې لوبې مه کوه
يو بل بېت مې هم د خولې ووت

لکه مانو چې څوک د چا لوگی کړي
داسې دې ياره يو نظر لوگی کړم

دغه دوه بيتونه مې وويل او کيناستم خدای (ج) شته ډير
 بدرگه شوم مشاعره ختمه شوه جلال هم ډير تشويق کړم
 ځکه چې دا زما لومړی ځل وو چې د خلکو مخکې ودریدم
 ډير زيات خوشحاله هم وم ، له ځانه سره مې يو هيله په زړه
 کې وه چې کله به وي زه گودرته راشم او د هیلې سره يوڅو
 خبرې وکړم ، يوه ورځ مې بيا هم هيله وليده خو د خبرو
 چانس ورسره نه وو ځکه چې هلته نورې جنکۍ ډيرې وې .
 هيله مې يو څه وخت وروسته بيا په گودر وليده دا ځل په
 گودر کې څوک نه وو ، له ډيرې مودې وروسته مې هغه
 موقه په گوتو راغله د کومې به چې ما د هر وخت لمانځه نه
 پس په دعا کې د خپل ربه غوښته ډير خوشحاله شوم کله
 چې گودرته لاړم د ډيرې ورخطاپې نه چې بل څه ووايم
 ورته مې وويل ، ډير ښکلې شعر دې زم زمه کړ ، هیلې په
 خدا شوه په خدا کې يې پاکې او ساده گي نغښتې وه
 ويې ويل چې ما خوشعر نه دې زم زمه کړې ما شعر
 همداسې ولوست .

زه ډير خوشحاله وم ما وي چې هرڅنگه وو خود ستا
 غوندې ښايسته وو ، دهغې په شکل کې مې يو ځل بيا هغه

بدلون ولید کوم چې ما په اول ځل کې چې ما ورته ویلي وو
چې نام خدا د حیا نه تکه سره شوه خویو فرق یې لاره هغه
دا چې په لومړي ځل د جنکو شاته پته شوه خود اخل
کیدای شي چې د پتیدو به څه په نظر نه وو ورغلي په ځای
ناسته پاتې شوه او زیاته یې کړه
ته په خپله ښکلی یې!

په لومړي ځل مې د یوې جنۍ له خولې نه داسې واورېده، د
خوشحالی نه په جامو کې نه ځایدم د دې سره د هیلې په
مخ باندې یوه حیانا که مسکا خپره شوه او روانه شوه
، وخت په وخت په زمونږ دیدنونه سره کیده زمونږ د دواړو
د یو بل سره ډیره مینه وه داسې وخت هم راغلو چې په ورځ
کې به مو لیدل سره نه وو کړي نو ساعت به راباندې نه
تیریدو، ما ډیره هڅه کوله چې د هیلۍ کور پیدا کړم خو هر
ځل به ناکامیدم.

جلال به هم هره ورځ ماته ویل چې یاره دا ورنندار خو
راباندې وگوره، ډیر تنگاره به یې هم کاوه چې نوم یې راته
واخله خو ما ورته ویل چې کله مې در باندې ولیده نو بیا به
یې نوم هم وپیژني.

يوه ورځ مې ورسره وعده کيښوه ، چې زه او ته به د جمعې په شپه په لس بجې د هديرې خواته په هغه گڼو ونو کې سره گورو هديره د جلال د کور تر څنگ وه ، د جمعې شپه شوه دا شپه مې د جلال سره په حجره کې راغله جلال زما نه ډير ورخطا وه او يو غږ به يې کاوه که بدرنگه وه نو گوره ياران به دې پريږدې ځکه زما ورور ډير ښايسته دې او دا بايد د يوې ښايسته جنۍ سره واده وکړي.

خو خيرد شپې لس بجې شوې د حجرې نه راووتو ، جلال د ځان سره تومانه هم راوخيسته ويل يې پکار يې تيارې خپلې وزرې په ټولو کایناتو خورې کړې وې سترگه په سترگه سره څوک نه ښکاريدل يوازې په اسمان کې ستوري څر څر ښکاريدل بيخي مې زړه نه غوښتل چې جلال له ځانه سره بوخم او زه دې ته هم حيران وم چې څنگه مې دا خبره له جلاله پته ساتلې وه ، پټ پټ لکه د غلو په خير روان وو مونږ هلکان وو که ريښتيا راباندې ووايي نو مونږ هم ويږيدلو خو يو بل ته مو حل نه وایه ، خوزه حيران دې ته وم چې هغه يوه جنۍ وه چې هغه به څنگه راغلي وه .

د هديرې گڼو ونو ته ورسيدو په ونو کې پټه کيناستو بڼه
مې په ياد دي، د بنگړو شرنگار مې د غوږو شوزه پوې
شوم چې هيلې راغله زه ورغلم او هيلې له ماسره
ودريده، د لومړي او اخير ځل لپاره مې د هغې لاس په
خپلو لاسونو کې ټينگ ونيوه يوه بڼه شېبه سره ولاړ وو ما
داسې احساس کاوه لکه چې د عمره عمره سره نن جدا
کيږو، بيخي مې جلال د ياده وتلې وو هغه زمونږ نه لږلرې
د يوې ونې لاندې ولاړ وو.

ما هيلې ته وويل چې زه تا ته نن يو څوک بنايم هيلې په
حيرانتيا وويل څوک دی ما ويل زما ورور زما دوست
اوس به يې وگورې، يو خپ غږ مې وکړو هلکه راشه کنه !
جلال راغی او ترخوا مې ودریدو د ونو په مينځ کې تياره
وه او مخونه مونه بنکاريدل جلال ته مې وويل چې وگوره
د خپلې ورنډار مخ دې اوس وگوره چې د سپوږمۍ نه
بنايسته دې او که نه.

کاش چې زه خبر وای !

کله مې چې د هيلې مخ ته گروپ ورواچاوه، جلال د
تومانچې لټ کش کړ او ماته يې ونيوه ما ويل جلاله ولې ؟

جلال نورې خبرې نه کولې یو دم یې تومانچه خپل سر ته
ونیوه او درز شو د تومانچې له درز سره هیلې چغه کره چې
لالا ...

۱۳۸۹/قوس/۲۸
د مرام راهیو نشراتي خانګه

مهاجر

د خپل کور څخه د دفتر په لورې روان وم ډیره یخني وه د موټر بښینې مې پورته کړې او بخاری مې روښانه کړه، په خپل موټر کې مې راډیو ونيوله ما په همدې راډیو کې کار کاوه په راډیو کې یوه ادبي خپرونه شروع وه دغه خپرونه زما هم ډیره خوښه وه په مزه مزه روان وم او راډیو مې تعقیبوله.

له لرې د سړک یوې غاړې ته یوه سپین کرولا ډوله موټر ولاړ وو او تر څنگ کې یو د دریشۍ خاوند هم ولاړ وو، ماته یې د دریدو ایشاره وکړه ما چې د سړې حالت ته وکتل ډیرې یخنۍ راخیستې وو، په زړه کې مې تېر شول چې کیدای شي چې په تاهم داسې وخت راشي نو په همدې فکرونو کې وم چې ورته راوړسیدم خو بلاخره موټر مې ورته ودر او ه. سړې رانیږدي شو.

استاذ د ښاره پورې به مې یو نه سې؟

زما دا موټر سر خورلې هم خراب شو او ډیر ناوخته دې
راباندې ډیر ضروري کار لرم.

ما هم ورته ووي ښه راحه، سړی راسره مخکې سیت کې
کیناست او د کیناستو سره یې په تېلفون خبرې پیل کړې.
ښه ښه دا دې درځم لږ صبر وکړه د خدای (ج) نه زار شو
موټر مې خراب شوې او دادې درروان یم.

سړي یو ښه ساعت په تېلفون خبرې وکړې له هغې نه
وروسته په راډیو کې زمونږ همکار یو شعر پیل کړ، دغه
شعر لکه چې د ښاغلي نذیر احمد سهار وو، خود شعر د
پیل سره سم سړي تېلفون ناڅاپي بند کړ، او لکه یو لیونی
دستې یې د راډیو موج تاو کړ او شعر ته یې اواز ورکړ
سړي چې د شعر لومړۍ بیت واوریده او ورپسې بند یې
شروع شو نو په ژپا یې پیل وکړ او په مخ باندې یې رڼې
رڼې راماتې شوې او د گریوان لور ته یې حرکت وکړ، او
داسې په زوره زوره ژاړي چې ته به وایې لکه مور او یا پلار
یې چې مړ شوی وي.

ما ځان پوښتنې ته جوړ کړ چې ترې وپوښتم چې ولې
ژاړې؟

خود خولې مې چې ترڅو خبره ويسته لاس يې راته ونيوه
او د چپ پاتې کيدو ايشاره يې راته وکړه، ترڅو چې شعر
روان وو ترهغې پورې يې سترگې رډې نيولې وې او
اوبښکې ترې بې سته راتويدي له څه وخته وروسته شعر
ختم شو خو سړي داسې وژړل چې ان ماته يې هم ژړا
راوسته وروسته د شعر نه، دواړه يوڅه چپ وو، زه له ځانه
سره ډير خفه وم چې څه بد دې کړي چې دا دې له ځانه سره
پورته کړ، له غمونو او ژړا گانو خومې هسې هم زړه چاود
وو چې دا راته بيل دلته په ژړا شو.

زړه مې طاقت ونه کړ، ترې ومې پوښتل، څه تکليف خوبه
درته نه وي؟

هغه په ژړا غوني غږ وويل شکر خدايه (ج) !
شکر يې وويست خپلې اوبښکې يې په يوه سپين دسمال
چې په لاس کې يې نيولې وو پاکې کړې او خبره يې پيل
کړه.

د نن څخه څو کاله وړاندې چې زمونږ په هيواد کې انقلاب
راغی نو د انقلاب نه مخکې زه په پوهنتون کې وم د

پوهنتون اخيرې کال مې وه چې د هيواد وضعه گډه وډه شوه او مونږ پاکستان ته مهاجر شو .

کله چې مونږ پاکستان ته لاړو ډير غربت راباندې راغلو د هڅ شي درک مونه وو ما هڅ کله هم کار نه وو کړی ډير وگرځيدم چې د ځان لپاره مزدوري پيدا کړم خو څه به مې کړای وای پر دې وطن وو د هغه ځای خلکو مونږ ته په ډيره سپکه سترگه کتل او اکثره وخت به يې مونږ رتلو او ويل به يې چې خپل وطن مونه شته چې دلته راغلي يې...

زما زړه بيا راتنگ شو او ورته مې وويل دې شعر نو د مهاجرت پورې څه اړه درلوده چې تاشعرت ته ژړل دغه مهاجرت خو هر چا تېر کړی سړي چې خپلې اوښکې نه شوې کنترول وای اوښکې يې پاکې کړې او وېې وېل ته خو پوره کيسه واوره.

ما ورته بيا غوږ ونيوه او خپله کيسه يې داسې شروع کړه کله چې مونږ مهاجروو نو ډير درپه در وگرځيدم خو هڅ مزدوري مې پيدا نه کړه يوه ورځ مې لوړ ډيره ناروغه وه او ماسره يې د دواپې پيسې نه وې، د دوايي خو څه کړې چې مونږ سره د ترکاري پېسې هم نه وې د ډيرو دوستانو

دروازې مې وټکولې چې یو څه راګرې خود ټولو له دره
بینوا راغلم هڅ چا هم راته څه رانه کړل.

اخیر مې ښځې مشوره راګرې چې سپین جومات ته د
دیارۍ لپاره ووزه کیدای شي چې دیارې درته پېدا شي ما
مخکې هم وویل چې ما په ټول عمر هم کار نه وو کړی او نه
مې دومره سختې شپې او ورځې لیدلې وي خو څه به مې
کړی وای خدای راوستې ورځ وه، ما هم همداسې وکړل او
سهار د وخته مې د جامو توره پلاستکي بوجۍ
راواخیسته راوان شوم ټوله ورځ مې تیره کړه هر څوک به
چې راغی نو دوه یا درې مزدوران به یې له ځانه سره پورته
کړه او زه به بیا هم همداسې پاتې شوم اخیر په همدې تمه
به د غرمې دولس بجې شوي او بیا به د کور په طرف روان
شوم.

سکینه زما همدا یوه لور وه ډیره راباندې ګرانه هم
وه، ځکه چې زما د واده دیارلس کاله تېر شوي وو او
یواځې یوه لور او یو ځوی مې وو نور بچي مو هم نه کیدل
ډیر خلک خو وایي چې ځوی ګران وي خو مګر په مالور
داسې ګرانه وه چې نه یې شم بیانولای.

ماسره د سڪيني د دوا هيڅ درك نه لگيده ډير
پاڪستانيانو ته مې هم د پورلاس وراوږد كړ چا هڅ هم رانه
كړل، په صبا مې د لور حالت ډير خرابه وو سهار بيا هم د
وخته راووتم او سپين جومات لارم ډيري د موټرو
خاوندان به راتله او مزدوران به يې له ځانه سره پورته كول
ما ډير كوښښ وكړ خوماته هڅ جانس پيدانه شوه
مزدوري، په تمه ناست وم چې اخبرلس بجې شوې، خپله
توره پلاستكي كڅوړه مې پرانيسته او وچه ډوډې مې
ترې راوويسته ډوډۍ هم ډيره كلكه وه ځكه د ډيرو ورځو
وه نور څه نه وو د ابو سره مې كپونه كول شروع كړه د
ډوډې نه به مې يو يا دوه كپونه نه وو كړي چې ځوى مې
رامنډې وهلې او په وږه ژبه يې داسې راته وويل (پلاله
سكينه اوده شوه) سر را باندې وچورليده، نور نو په ځان
پوى نه شوم خو چې كله په هوښ راغلم په هسپتال كې وم.
هغه شعر چې هغه كس ورته ډير وژړل هغه زما يو څه په ياد
دى چې ويل يې:

په څلور لاري كې ولاړ يم هر سهار ملگريه

گوندي څوڪ راشي يو مزدوريې وي پكار ملگريه

څو ڪسان راشي څو ڪسان مزدوران پورته ڪړي څو
ماته ووايې چې همدا مې وو پكار ملگريه

په همدې تمه لس بجې شي د غرمې مهال شي
زه لا همغسې ولاړيمه وزگار ملگريه

۳/۷/۱۳۸۹

بتي کوټ خپله جونگره

د امید ډیوې

د پوهنتون لوموړۍ ورځ وه چې کله ټولگي ته لاړو ډیر هلکان او انجونې راغلې وې د یو بل سره مو معرفت وشو او یو څه نا څه دوستي مو سره جوړه شوه زمونږ په ټولگي کې څلویښت تنه وو چې د هلکانو تعداد نسبت جنکو ته زیات وو خو ټول به ډیر په مینه سبق ته راتلو وخت تیریدو که ریښتیا درته ووايم مونږ ټول وخت په ټوکو ټکالو تېراوه ډیری وخت به سره په خبرو وو هلکانو به د جنکو پسې ټوکې کولې او مونږ به د هلکانو پسې.

زمونږ په ټولگي کې ډیر هلکان وو چې هغوي غوښتل چې د جنکو سره ټوکې ټکالې او گپ شپ ولگوي خو مگر داسې یو څوک هم موجود وو چې هڅه کله یې نه غوښتل چې د انجونو سره خبرې وکړي زمونږ په صنف کې سمسور یو بیل مزاج درلود تل به ځانته ناست ووده د مزاج د ټولگي د هلکانو نه ډیر فرق درلوده او د چا سره به یې بې ځایه خبرې نه کولې، کله چې زه په اول سر کې ټولگي ته راغلم او سمسور مې ولیده نو هسې مې په نظر ښه راغلی وو ما به تل هڅه کوله چې د سمسور سره خبرې وکړم خو ما

به چي ځان خبرو ته جوړاوه نو ځان به يې په بل څه مصروف
کړ او يا به روان شو لکه چې زما د زړه څخه خبر وي .
دا چې ازموينې هم رالنه يې وې زمونږ د ډيپارټمينټ مشره
مس خالده راغله او مونږ ته يې وويي چې له خيره ستاسو
امتحان ته شپږ ورځې پاتې دي په دغه شپږو ورځو کې
تاسو بايد خپل کوم مشکل چې لری بايد حل يې کړي
، مونږ هم ښه ورسره وکړه او مس روانه شوه .
نن زه له قصده د سمسور سره نژدې په چوکۍ کي ناستم له
ځانه سره مې ژمنه کړې وه چې نن به ورسره حتماً خبرې کوم
تر ډيره وخته هڅه موقوع په لاس رانغله ، کله چې مس خالده
ووته نو ماته د خبرو کولو لومړی چانس په گوتو راغی ، د
لومړي ځل لپاره مې د سمسور خواته وکتل سترگې يې
زما له سترگو سره وجنگيدې زړه مې ولړزیده په بدن کې
مې روح په لړزه شو غوښتل مې چې يو څه ووايم خو د هغې
يو نظر له ما څخه هر څه له ياده وويسته بيا مې هم ډيره هڅه
وکړه ډير په زور سره مې صرف همدومره وويل چې که خير
وي په امتحان کې به نقل راکوي ؟

سمسوريو ځل بيا په يو داسې نظر راوکتل چې زه يې نه شم
بيانولای په ټول بدن باندې مې يوه يخه خوله راماته وه
مسک شو ماته گوره او نقل ورکولو ته گوره زه په خپله په
څه حال يم زه وپريږم چې چانس ونه خورم خدای دې خير
راپيښ کړي.

بس خبرې يې په همدې ځای کې ودرولې ما غوښتل چې
نورو خبرو ته ځان جوړ کړم خو هغه له ځايه پورته شو او د
صنف نه ووت.

لومړنې امتحان مو د فزيک وو، سهار راغلو او د امتحان
پارچې ته کيناستو نو زما هڅه همدا وه چې د سمسور
شاته به کينم اخير مې هم د سمسور شاته چوکۍ واچوله
کله چې امتحان شروع شو پرچه ډيره اسانه وه خو بيا هم ما
د دې لپاره چې هغه له ماسره خبرې وکړي پوښتنې مې ترې
کولې، ډير مې په تنگ کړ خو ځله يې ځان غلی ونيوه خو
چې ما پرې نښود نو په قهرجن انداز يې ما ته راوکتل دغه
کاته نه وو بس سمه د اور لمبه وه نور نو زه پوې نه شوم چې
څه وشو خو بس هغه مينانو خبره زه يې رانه يوړو، په زړه
کې مې سمسور ته يوې بل ډول مينې غزونې وکړې، يوه

داسې مینې چې هر څوک یې په قیمت نه پوهیږي خو کله یې چې له خونده خبر شي نو بیا هڅ هم خوند نه ورکوي یواځې د یار مخ یې هر څه وي.

زما د سمسور سره مینه پیدا شوه زه نه پوهیدم چې څنگه ورته ووايم چې زه له تاسره مینه لرم، د امتحانونو نتیجې راوتې نو سمسور په کې لومړی مقام خپل کړی وو او زه په څلورم مقام بریالی شوی وم، د امتحان نه وروسته دا دریم ځل وه چې د سمسور سره مې خبرې وکړې ورته مې د اول نومرګۍ مبارکې وویلې او هغه هم راته مبارکې وویلې، له دې نه وروسته زما د سمسور اړیکې هم یو څه ښه شوې ما او سمسور به خوا په خوا کیناستو اوس مو د یو بل سره خبرې هم ښه په خلاصه ژبه کولې.

ډیرې ورځې تیرې شوې خو ما په زړه کې کرل ریبیل چې سمسور څنگه وپوهم چې زه له دې سره مینه لرم، تل مدام به یې تورې غټې باد مې او د حیا ډکې سترګې راته مخې مخې ته کیدې د هغه ماسومه چهره چې په کې سل رازونه پټ وو ډیره مې خوښه وه خو څه مې کړی وای چې نه مې شو ورته ویلې اړیکې مو ورځ په ورځ ښه کیدې او یو څه

ټوکې ټکالې مې هم ورسره زیاتې شوې یو ورځ مې زړه
لوی کړ ، یو لیک مې ورته ولیکه چې په هغه کې ما ولیکل

گرانې سمسوره !

زه تا څنگه پوی کړم او زه تا ته په کومه ژبه واویم...
خو پام چې ته په زړه کې کوم بد شک ونه کړې زه تا ته د
خپل زړه حال په یو نظم کې وایم په دې تمه چې ناامیده مې
نه کړې.

زړه ټکنی ولې شوې

بس نن یې په

زغرده

او په خلاصه ژبه

همدا سې وپوهوه

او ورته ووايه چې

خوب مې له سترگو ورک دې

او په خوب کې چغې وهم

ډير نارامه يممه
لكه يو پوخ فلسفي
داسې د ژوند نه بيزار
بس د دې هرڅه يو علت موجود دې
چې زه يې تاته هڅ ويلې نشم
خوبيا هم څه وکړمه
د خپل زړگي نه مجبور
بس دې نن وايم ورته
در سره مينه لرم

ستا د ځواب په تمه
ستا ډيوه

صبا شو څو ځله مې زړه لوی کړ چې ورته ووايم خوبيا هم
ویریدم چې هسې نه چې نورو هلکانو ته یې ونه ښايي، څه
به مې کړی وای د خپل زړه نه مجبوره وم زړه مې لوی کړ او
خط مې ورته ورکړ، ورته ومې ويل چې گوره اوس به یې نه

گورې کله چې کور ته لاړې نو بيا به يې گورې، چې ځواب
يې درنه د ياده ونه وځي ځواب به يې حتماً راکوي.
ورځ تيره شوه شپه شوه دغه شپه هم په ما لکه د يو کال تېره
شوه سهار شو ډيره ورځپاڼه و چې هسې نه چې بده يې نه
وي منلي په صنف کې مې رسوا نه کړي اته بجې کيدونکې
وې چې پوهنتون ته راغلم، د پوهنتون په دروازه راننوتم
سمسور د کانټين مخکې ولاړ وو کله يې چې په ما سترگې
ولگيدې نو زما په لور راروان شو د ومره د تاثير لاندې
راغلم چې له ځانه سره مې ويل چې اوس په ځمکه ننوځم
بڼه به وي خو د سمسور په مخکې ودريدل راته ډير گران
وو

د رانږدې کيدو سره سم يې يو کاغذ راکړ ما چې د سمسور
رنگ ته وکتل تک سور او بڼې وو په زړه کې ډيره خفه شوم
لکه چې بده يې گڼلې اوس به څه بد رد راته وايي خو هغه
هڅ ونه ويل روان شو.

زه هم په بېره بېره د ټولگي خواته ورغلم په ټولگي لکه د
ليونۍ په خير ورننوتم داسې احساس مې کاوه لکه چې
همدا اوس مې د ژوند برخليک ټاکل کيږي ژر په خپل

ځای کیناستم ټول ځان مې لږزې اخیستې وو ، گوتې مې
رپیدې کاغذ مې خلاص کړ په کاغذ کې هڅ هم نه وو یو
اځې په کاغذ کې یوه لنډۍ لیکل شوې وه .

د یو زړگې نه بل ته لاروي
چې د ستا خوښ یم زما به ولې بدې شینه

د لنډۍ په لیدو مې په ټول بدن کې وینه وچلیده او ايله
ارامه شوم او د ځانه سره مې شکر ویسته .
وختونه ډیر تېر شوه ان په دریم صنف کې شو اوس مو د یو
بل سره مینه دومره زیاته شوه چې ان کله به مو چې یو بل
ونه لیده نویځې به رانه لاره ورکه وه ، اوس مو د مینې
خبرې یو بل ته مخامخ هم کولې او دواړه به یوځای په
تفریح کې گرځیدو .

سمسور ډیر غریب وو غوښتل یې چې له ماسره واده وکړي
نو مونږ کره یې جرگه راواستوله کله مې چې پلار د
سمسور غریبي ولیده نو په ډیرو بدو خبرو سره یې هغه
جرگه واپس کړه د ډیرو جرگو سره هم زما پلار راضي نه

شو بعضې وخت د ډیره نازه هم اولاد بې لارې کیږي زه د پلار ډیره نازولې لور وم، ما په کور کې نه شو ویلې چې زه له سمسور سره واده کولو ته تیاره یم او هغوي هم له ما نه کومه پوښتنه ونه کړه.

اخیر دا شو چې فیصله مو وکړه چې تنبتو به همدا سې وشوه تعلیم او هر څه رانه پاتې شوه، او یوه ورځ چې کله پوهنتون ته راغلم نو سمسور تیاري نیولې وه او دواړه روان شو.

له ډیر سفر څخه وروسته لاهور نومې ښار ته ورسیدو څه به د خپل ځان صفت درته کوم خو که ریښتیا راباندې وایې ځوانې وه او زه ډیره ښایسته هم وم مونږ په یوه کلي کې د پره شو په دغه کلي کې زمونږ کلیوال په لومړیو کې زمونږ سره ډیر ښه وو، خو وروسته چې کله د دغه کلي خلک په دې پوې شو چې دا دواړه سره راتښتیدلي دي نو بیا یې راته په بده سترگه کتل د یوې میاشتې نه زمونږ د کور مخکې به هر ورځ یو کس ناست وو ما دا خبره له سمسور سره شریکه کړه یوه ورځ چې کله دغه سړی بیا راغی نو سمسور ورووت او غږ یې پرې وکړ.

اي وروره! دا ته دلته څه کوي؟
هغه په ځواب کې ووي کيا بکتې ده.
لاندې جوړه شوه خو خیر جنگ ختم شو سمسور خپل کور
ته راغې او هغه پنجابې خپل، د څوارلسمې سپوږمۍ وه
خاموشۍ خپلې وزرې خپرې کړې وې ښه مې په ياد دي
لکه همدا اوس د شپې داسې دوه بجې به وې چې زمونږ د
کور په ديوالو يو څو تنه راوونښته او زما سمسور يې داسې
په بې رحمۍ سره په چاقوگانو وواهه چې بېخي يې پرې
زړه ونه سوزيده زما د اميدونو ډيوې يې مړې کړې...
او زه يې له ځانه سره روانه کړم ما ډيرې چغې وکړې خو نه
پوهيږم چې په هغې شپه په کلي څه وبا گډه شوې وه
هڅوک هم راجگ نه شو، دغه بې رحموزه له ځانه سره يو
داسې ځاي ته بوتلم چې له دې نه مخکې ما هڅکله هم نه
ووليدلې، دا يو ډير عجيبه ځای وو دلته نورې ښځې هم
موجودې وې په دې کې يو ښځه يې مشره وه چې تل به يې
سگرت په لاس کې وو زه څه خبره وم چې دا يو داسې ځای
دې چې دلته د بې وسو ښځو په عزت لوبې کيږي دلته يې
عزت په پيسو خرڅيږي.

اول يې په زوره ماته گډا زده کوله که به ما انکار کاوه نو
وهل ټکول به يې را کول خو څه مې کړې وای بايد ما د هر
څه زغملي وای دا چې په ما څه تېر شوي دا يو خداى (ج)
ته معلومات دې په دغه ځاى کې له ماسره څه څه ونه شول
زما عزت له خاورو سره خاورې شو زما عزت د پيسو په
مقابل کې خرڅ شوه بې عزته شوم، مرگ هم نه راتله تل به
مې سوال کاوه چې خدايه مرگ را کړې خو بې اجله مرگ هم
نشته په دغه فاحشه خانه کې ما پوره اووه کاله تيره کړه او
وروسته له اوو کالو څخه زه وتوانيدم چې له هغه ځناور
څخه ځان خلاص کړم دا دې زه اوس ستاسې په مخ کې
ناسته يم نه مې سر پنا شته او نه مې څوک خواخوږې بس
څه وو چې په ما ونه شوه زه اوس خپل راتلونکي ژوند ته لږ
اميد هم نه لرم زما د اميد ډيوې خو په هغې شپه مړې شوې
چې کله يې سمسور په بې رحمۍ په چاقوگانو وواهه.

۱۷/۸/۱۳۸۹

مرام راډيو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library